DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 10

1952

Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VII - nº 1o

Decembrie 1952
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL

ANIVERSARE
****

1945 !

Moment culminant al influenţii comuniste în lume.

Prestigiul marei republici sovietice învăluia omenirea.

Sub influenţa acestui prestigiu soarta civilizaţiei creştine părea pecetluită: jumătate din Europa deja integrată orbitei sovie - tice; forţele aliate confraternizând cu forţele roşii în Berlin şi peste tot; partidele comuniste din Franţa, Italia, Belgia, dominând viaţa politică a ţărilor respective; foştii combatanţi clandestini, dominaţi de elementele comuniste, dedându-se la tot felul de barba - rităţi...

Epocă în care nu se glumea, în care viata omului n'avea nici cea mai mică valoare. Tot ce nu corespundea ideilor comune, sloganalor la modă, era calificat drept nazism, fascism şi tratat în consecinţă.

.Veritabil Paradis sovietic, într'o atmosferă de coşmar dantesc!

Nebun cel ce-ar fi îndrăsnit să mărturisească o credinţă contrară ideilor dominante ale momentului !

Nebun cel ce-ar fi îndrăsnit să aducă acuzaţii publice odioşilor megalomani moscoviţi!

Nebun cel ce-ar fi îndrăsnit să profetizeze pericolul incalculabil ce paştea, nu numai ţările ocupate de Ruşi, dar întreaga omenire!

Inchisoare, linşare sau asasinare i-ar fi fost soarta.

In mijlocul acestei lumi frământate, plină de nelămuriri şi avidă de răsbunare, o mână de oameni au îndrăsnit să mărturisească o credinţă, să aducă acuzaţii publice, să profetizeze pericolul comunist.

In mijlocul acestei lumi, dominate de iureşul bolşevic, a isbucnit primul apel al ziarului "Dacia", chemând la luptă contra comunismului forţele risipite ale românismului nostru.

Era Crăciunul anului 1945.

Cu o ură nemaipomenită "l'Humanité", ziarul oficial al partidului comunist francez s'a asvârlit asupra "Daciei", încărcând-o de toate invectivele traditionale : bandiţii, criminalii, trădătorii,ultimele rămăşite ale hitlerismului în derută, încearcă să-şi ridice capul din noroiul în care glorioasele armate roşii le-a ţintuit...

Pentru un ziar clandestin, scos de-un grup de români pribegi, într'o epocă atât de turbure, "atenţia" oficială acordată de "L'Humanité" era mai mult decât semnificativă. Se ghicea probabil, în acest ziar de luptă, strigătul unui neam încătuşat, suflul marilor prefa - ceri viitoare, voinţa nestrămutată de a înfrunta demagogia şi barbaritatea comunistă.

Cu instinctul lor primitiv, au simţit că aceste "ultime rămăşite ale hitlerismului în derută", <u>erau primele manifestări de rezistenţă ale viitorului.</u>

Nu faptul că apărea la Paris un ziar clandestin anti-comunist îi îndârjea, ci existența unui spirit combativ, tenace, jertfelnic,ce fără teamă intra în duel cu colosul învingător.

Aici era pericolul cel mai mare al ziarului clandestin "Dacia". Era o flacără vie, o credință, ce putea deschide orizonturi noi zecilor de mii de refugiați.

Și nu s'au înșelat!

"Dacia" n'a fost atât un inamic dăunător partidului comunist francez, cât o tortă, o renaștere a spiritului de luptă, o afirmare a voinței de sacrificiu în slujba neamului, un strigăt de alarmă, un deschizător de drumuri noi.

In mijloculu întunerecului, desnădejdei, batjocurei, "Dacia" a fost o sclipire de viață, o svâcnire a mândriei naționale.

Pe urmele ei alte zeci de publicații au venit să susțină drepturile la libertate și justiție ale României, să dee în vileag absurdul creat de noua ordine impusă de Soviete.

Marele merit al ziarului "Dacia" e de a fi apărut în luna Decembrie 1945, frângând teribila psihoză de groază, teamă și neputință, ce stăpânea sufletele refugiaților români din Occidentul european.

Azi, după 7 ani, gândul ni se întoarce cu dragoste către toți cei ce-au contribuit la realizarea acestui ziar, călit din muncă și spirit legionar : camarazii dela Margival, cei dela Issy les Moulineaux, cei dela Fontenay aux Roses, cei din Cartierul Latin...Muncitori, studenți, ofițeri, ingineri, scriitori, mânați de aceeași intimă chemare a neamului însângerat, au știut să răspundă cu entuziasm la inițiativa grupului din Saint Germain des Prés...Și-au rupt din puținul pe care-l aveau pentru a fi prezenți, primii prezenți,în lupta ce se înjgheba contra dușmanului mortal al României și-al umanitătii. Din spiritul lor de înțelegere și de sacrificiu, a luat naștere această manifestare românească.

Răspândiți în cele patru colțuri ale lumii, luptând din greu cu nevoile vieții, dar vecnic plini de credința reînvierii României, pot fi mândri de nestrămutata convingere pe care au avut-o în iarna anului 1945.

Dela început "Dacia" a fost pe drumul cel drept. Istoria ultimilor ani îi stă mărturie.

Astăzi, credința noastră - pe care foarte mulți n'o înțelegeau în 1945 - a devenit credința întregei românimi; iar lupta noastră contra comunismului, lupta întregei lumi libere.

Nu ne revendicăm nici o glorie.

Avem numai mândria de a constata că n'am fost greșiți acum 7 ani, că adevărurile susținute de noi cu ardoare - împotriva vicisitudinilor conjuncturii politice și-a reavoinței multor neînțelegători - au devenit adevărurile pentru cari se sbate omenirea.

O tribună de luptă pentru desrobirea neamului românesc, nu-și poate dori mai mult.

****

INTRE PENTAGON ȘI KREMLIN

Alegerea de la 4 Noembrie marchează un moment decisiv pentru istoria lumii. Ea reprezintă mai mult decât victoria unei mari personalități, generalul Eisenhower, sau a unui viguros organism politic, partidul republican; victoria generalului Eisenhower înseamnează mai ales o radicală schimbare de atitudine, respectiv de poziție, a lumii americane, față de problematica internațională.

Eisenhower este un om de arme. Totodată este un valoros și verificat conducător de războaie. Dacă deci poporul american l'a ales pentru a-i fi președinte, înseamnă că acest popor și-a dat seama că are nevoie de a fi condus la ora actuală, de un general calificat,învestit cu puteri prezidențiale; adică de un comandant unic. Deaceea, cu majorități fără precedent, națiunea americană s'a oprit la Ike; la omul acțiunilor explicite, incisive și eficiente; la autorul debarcării din Normandia.

*

Pare paradoxal a afirma că o substanțială contribuție la succesul generalului Eisenhower, revine în mod indirect Kremlinului.Acesta nu este cum s'ar crede un centru administrativ și nici politic al lumii comuniste, ci de fapt este un Mare Cartier General Militar, de unde se organizează și conduce, încă din 1945, un imens și necruțător război - și nu-i o figură de stil - împotriva lumii libere.

Creerul acestui Cartier General este "un Stalin", adică un concept diabolic originat de autenticul Stalin, dar care concept se va aplica integral de oricare "Stalin", fie că se va numi el Molotov, Beria sau Malenkov.

Abatere dela linia acestui concept nu există, întrucât forța solidarității în crimă, respectiv teama de responsabilitate, obligă în mod definitiv, pe toți autorii crimei, la menținerea și apărarea poziției originale. Cu Stalin mort sau viu, politica și acțiunea Kremlinului rămân deci aceleași; sau mai bine zis, Kremlinul rămâne acelaș Cartier General al lumii comuniste.

Față de realitatea acțiunei Kremlinului, lumea liberă se află într'o periculoasă deficiență, aceea a lipsei de coordonare în acțiune, consecință a lipsei de unitate în comandă. Presiunea Kremlinului évoluând în mod evident către un desnodământ fatal, Occidentul trebuia să se sesizeze și să ia măsuri pentru a evita un eventual dezastru. Iar primul semn de alarmă și primul gest de repercursiuni extraordinare pentru supraviețuirea lumii libere, se datoresc poporului american.

In ziua de 4 Noembrie, alegând pe Ike, poporul american s'a hotărât să pună de data aceasta, pe masa de șah, Pentagonul.

Așa că la 2o Ianuarie 1953, când generalul Dwight Eisenhower va fi și Președintele în funcțiune al Statelor Unite, este destul de probabil că politica de "Containment" preconizată de George Kennan și aplicată de administrația Truman, să ia sfârșit. De la această dată, dialogurile obositoare și inegale dintre Apus și Răsărit, vor fi înlocuite cu dialogul inechivoc, extrem de simplu și eficace, dintre Pentagon și Kremlin.Se va vorbi deci dela Cartier General la Cartier

General. Acesta este dealtfel singurul limbaj posibil cu Kremlinul. Şi suntem convinşi că Preşedintele Eisenhower va răspunde totdeauna prompt şi hotărât.

*

Drumul pe care va merge noul Preşedinte în politica internaţională, sau mai exact în raporturile cu Rusia Sovietică, nu este greu de întrevăzut; în stadiul de evoluţie al situaţiei actuale, acest drum este de fapt obligatoriu. Este drumul inevitabilului, cerut în mod matematic, nu numai de ameninţarea proiectată asupra lumii libere, dar de însăşi condiţia de supravieţuire a poporului american.

A da o altă interpretare situaţiei actuale, înseamnă a face doar o gimnastică literară. Obiectivul de bază al Kremlinului nu se limitează la Paris, nici la Lisabona. Toate calculele şi toate acţiunile de învăluire ale Kremlinului converg cu o voinţă posedantă către un singur centru, New York, şi către o singură idee: zdrobirea americanismului pe toate dimensiunile.

Deaceea, concentrarea întregului efort american în persoana generalului Eisenhower, reprezintă pe de o parte răspunsul viguros şi categoric de a înfrunta inevitabilul, dat de poporul american Kremlinului, iar pe de alta, direcţia în care va acţiona în viitorii patru ani lumea americană şi cu ea, întreaga lume liberă.

In aceşti patru ani, lumea va trece credem, prin încercări cruciale; unele poate pe care imaginaţia noastră încă nu le poate contura. Dar tocmai de aceea, lumea avea nevoie pentru aceste momente, de un om cheie, de un conducător pentru timpuri tari.

Destinul l'a indicat pe Eisenhower.

Alegerea gen. Eisenhower simbolizează nu numai o victorie electorală americană, ci şi un imens ecou al lumii libere, şi mai ales, al întregei lumi încătuşate.

In inimile lumii neamericane dintr'o parte şi alta a cortinei de fier, alegerea generalului Eisenhower a fost cel puţin cu aceleaşi majorităţi ca şi în lumea americană.

Preşedintele Eisenhower este omul-cheie, aşezat în poziţia-cheie.

El este viitorul purtător de cuvânt şi de fapte al unei lumi întregi, angajată în cel mai mare proces din istoria pământului: "lămurirea între Răsărit şi Apus"

Suntem convinşi că la 4 Noembrie, prin votul american, lumea anticomunistă a găsit exact ceeace îi trebuia :

The right man in the right place.

Şi că prin aceasta, a intuit calea spre biruinţa adevărului şi a dreptăţii.

Ing. Dumitru Mihăescu

ANTI-DEMOCRATISMUL LEGIONAR

****

Nu căutăm prin acest articol desvinovăţirea unei atitudini, ci restabilirea unui adevăr. Şi nici nu vrem să dovedim că suntem mai democraţi decât democraţii. Cel puţin consecvenţa în politică, lucru atât de rar în viaţa multiplelor noastre partide istorice, nu ne va putea fi niciodată contestată. Linia noastră politică e trasată de mult şi nu are nimic să-şi reproşeze. Am fost şi suntem naţionalişti; am fost şi vom fi anti-comunişti.

Câte partide democratice pot susţine cu aceeaşi linişte şi mândrie o afirmaţie de importanţa celei de mai sus ?!...

Noi nu fugim de faptele noastre, de afirmaţiile, de convingerile noastre. Dar nici nu putem trece cu vederea neadevărurile cu care suntem gratificaţi; acuzaţiile nefundate ce ne sunt făcute.

Din primele începuturi, Mişcarea Legionară a fost calificată sau mai bine zis declarată ca anti-democrată. Nu noi ne-am declarat astfel. Numai mai târziu, când devenise arzătoare necesitatea de a lua o atitudine faţă de atacurile şi boicoturile partidelor istorice, şi-a făcut apariţia acest termen în limbajul legionar.

Deci, partidele istorice sunt acelea care au văzut în Mişcarea Legionară un duşman.

Dar să dăm Cezarului...o spoială de scuză : cum puteau privi cu ochi buni apariţia unei mişcări, care se adresa sufletului şi bunului simţ al mulţimilor ? Era pentru ele o încălcare a domeniului considerat tabu.

Democraţia română, incapabilă ca totdeauna de a sesiza adevărurile cele mai elementare decât cu o întârziere de cel puţin o generaţie, n'a înţeles că Mişcarea Legionară i-ar fi putut fi un aliat puternic, viril, neînfricat, apt să-i uşureze sarcina istorică în combaterea primejdiei roşii. Geloasă de poziţia preponderentă pe care Mişcarea Legionară o câştiga pe fiece zi în societatea românească, s'a întors cu toată ura împotriva noului venit, căutând să-i zdrobească eforturile. Ceeace o interesa, nu era prezervarea securităţii naţionale, salvarea poporului dela intoxicarea comunistă, restabilirea încrederei în viitor şi'n forţele latente ale neamului, realizarea unui progres sensibil economic şi cultural, social şi spiritual, care să pună neamul românesc pe picior de egalitate socială, culturală, politică şi economică cu celelalte popoare. Din contră, menţinerea unei ambienţe de ignoranţă, uşor de controlat şi de condus, era un ideal sacru al democraţiilor de după primul războı mondial. Catastrofele posibile, ameninţările vizibile ale vecinilor, transformările spirituale ale momentului nici nu erau întrevăzute; cu atât mai puţin luate în consideraţie.

Apariţia Mişcării Legionare, acţionată de un dinamism spărgător de epocă, axată pe o ideologie conformă cerinţelor momentului istoric, bazată pe posibilităţile politice ale neamului, iar nu pe abstracţiunile teoretice ale unei doctrine din multe puncte de vedere depăşită, a zguduit profund somnolentele personalităţi democratice ale României.

A deschis probleme noi; mai ales de conştiinţă.

Ce facem ?!... Suntem obligaţi să ne revizuim metodele de acţiune, bazele ideologice, etc...pentru a fi la zi cu exigenţele momentului. Altfel, Legiunea ne depăşeşte, ne ia clientela politică,ne smulge locurile în parlament, ne anihilează...

Era tot ce puteau atribui Mişcării Legionare ca program de acţiune şi ideal de concepţie, deoarece atât îi interesa : păstrarea unei preponderenţe politice în massele votante, păstrarea stării de fapt. Nu puteau concepe ca o mişcare de masse în România să aibă un alt scop.

De aceea, în loc ca această revizuire necesară să aibă loc , considerându-se Legiunea ca o apariţie salutară, stimulantă în politica românească, ne-a fost dat să asistăm la una din cele mai sălbatece prigoane contra noului venit, contra noului element politic al vieţii româneşti. Crezându-se că punerea la punct cu exigenţele momentului poate fi evitată prin distrugerea elementului legionar "perturbator", democraţia românească l-a combătut fără cruţare.

Rezultatul ? După 25 de ani de hărţueli, prigoane, câmpuri de concentrare, distrugeri de vieţi preţioase pentru neam, democraţia se află <u>exact</u> la punctul pe care-l întrevăzuse Legionarismul cu un sfert de veac în urmă. Concluziile la această stare de lucruri le lăsăm celor cinstiţi sufleteşte.

Dar să revenim la problema principală : anti-democratismul legionar.

In acest haos, provocat de democraţie, alimentat de democraţie, ce atitudine putea lua Mişcarea Legionară ?

Pasivitatea ? Ar fi fost moarte sigură prin inaniţie şi n'ar fi cadrat cu dinamismul specific al Mişcării.

Oportunismul ? I-ar fi dat un vot de blam şi i-ar fi distrus dela început baza morală.

Dealtfel, motivul apariţiei Mişcării Legionare era cu mult deasupra ambiţiilor politice cunoscute de epocă, pentru ca să se plece în faţa ameninţărilor şi piedicilor puse în calea ei de cei ce nu vedeau în Mişcare decât un nou concurent politic.

Trebuia deci să se apere. Si să se apere conform legilor onoarei. Nu orice adversar e şi un duşman, dar cel ce te atacă şi vrea să te distrugă nu poate fi menajat. Altfel ar fi o sinucidere. A acceptat deci provocarea şi prin forţa lucrurilor, Mişcarea Legionară a devenit anti-democratică. N'a negat-o şi n'o va nega niciodată.

Dar va susţine totdeauna sus şi tare că ceeace a combătut, a fost spiritul deformat ce anima democraţia română, negativismul ei, egoismul ei, indepărtarea de la principiile pure ale democraţiei,abuzurile, inconştienţa şi inconstanţa multora dintre liderii democraţi, incapacitatea în faţa problemelor capitale, dezinteresarea de massele populare, exploatarea acestora, etc...

Mişcarea Legionară n'a combătut democraţia <u>ca principiu</u>, ci metodele şi consecinţele dezastroase care decurgeau din aplicarea greşită a unor reguli, excelente la origină.

Democraţia însăşi a svârlit Legiunea în rândurile anti-democraţilor, când în mod normal trebuia să-i fie aliată. Deci, anti-democratismul legionar n'a fost o piatră de temelie a Mişcării, ci o <u>consecinţă a mediului democrat ostil în mijlocul căruia a luat fiinţă şi s'a desvoltat.</u>

Anti-democratismul nostru a fost un element de autoapărare contra atacurilor concentrice ale partidelor democratice, incapabile de a pricepe că Mişcarea Legionară nu urmărea distrugerea lor. Toate afirmaţiile ulterioare ale Mişcării împotriva democraţiei n'au fost decât rezultatul acestei confuzii iniţiale, provocată de însăşi democraţia română.

Anti-democratismul nostru este o consecinţă, iar nu o axiomă. <u>N'am apărut ca mişcare politică contra democraţiei, ci ca o întregire a ei, ca o perfecţionare în evoluţia sistemelor politice ale omenirei, ca o forţă combativă mai eficace împotriva aceluiaş duşman, ce submina şi democraţia.</u>

Anti-democratismul legionar e circumstanţial, iar nicidecum ideologic. Mişcarea Legionară s'a ridicat în mod special contra anumitor abuzuri perpetuate ani de-arândul în viaţa politică românească. Intrucât e vinovată mişcarea dacă aceste abuzuri au luat naştere şi s'au desvoltat sub auspiciile democraţiei ?! Democraţia trebuia să-şi verifice devierile cu mult înainte ca Legiunea să le arate şi să le combată în mod public.

Si totuşi, nu există <u>incompatibilitate radicală</u> între cele două forţe, democraţie şi legionarism, ci <u>numai anumite incompatibilităţi.</u> Pot părea două forţe concurente, uneori antagonice, dar în momentul de faţă, spre exemplu, urmăresc un scop comun. Există deci posibilitate de apropiere şi de înţelegere.

In virtutea acestei posibilităţi de apropiere şi înţelegere, anti-democratismul legionar ar putea şi-ar trebui să dispară complect din vocabularul nostru.

Suntem de acord.

Ar fi însă de dorit ca şi anti-legionarismul democrat să-şi verifice deasemenea limbajul şi manifestările, pentruca reciprocitatea să apară ca o pecete de bună înţelegere şi frăţietate în lupta ce ne va duce împreună la victorie.

Serafim Bratocea

..." Despre comunism şi naţionalism ştim că ostilitatea era netă şi categorică de ambele părţi, dar e exagerat să vorbim de o declaraţie de răsboi a naţionaliştilor contra lumii vechi.Obiectivul lor principal era să se substituiască carenţei democratice în lupta contra bolşevismului, să intervină într'un conflict, pentru care vechile partide nu erau pregătite să-l întâmpine cu sorţi reali de isbândă. Naţionaliştii nu se aşteptau la un ajutor efectiv din partea burgheziei, dar nădăjduiau cel puţin să câştige neutralitatea ei binevoitoare,presupunând, cum era şi firesc, că nici ei nu-i era indiferent cum avea să sfârşească bătălia angajată cu comuniştii."

HORIA SIMA - Menirea Naţionalismului - pag. 91-92

CORNELIU CODREANU ŞI PROBLEMA FRANCO-GERMANĂ

****

Fără îndoială că una dintre marile probleme de politică externă care ar aduce pacea în Europa şi în acelaş timp ar fi începutul unei noui ere de înfrăţire a popoarelor europene, ar fi uniunea franco-germană.

Sunt însă interese meschine cari vor să înlăture această înţelegere prietenească între cele două mari popoare ale Europei pentru a se menţine continuu vrajba nedorită de idealiştii ambelor ţări. Numai un conflict veşnic între ele poate menţine - zice-se - echilibrul politic europeam.

Uniunea franco-germană ar aduce după sine, în scurtă vreme, federalizarea Europei şi deci o poziţie puternică a vechiului continent pe globul ce se cutremură mereu. Se pare însă că însăşi întinderea mânelor amicale ale d-lui Schuman către d-l Adenauer nu prea este pe placul anumitor cercuri, oarecum interesate în...neînţelegere. Realizarea acestui desiderat însă nu trebue să fie scontat ca un fel de pierdere pentru vreun popor oarecare. Nici un continent nu este lezat în prestigiu prin această uniune. Dimpotrivă. Tăria Europei vine dela ea însăşi. Cine o împiedecă să se întărească, înseamnă că-i doreşte moartea. Viitorul Europei nu trebue privit prin lentilele mioape ale unor diplomaţi arieraţi şi pătimaşi, şi nici prin interesele armatorilor cu material de răsboi gata de livrat oricui. Oamenii politici francezi sau germani, cari se opun acestei uniuni slujesc interese străine popoarelor lor şi se închină altor idoli.

Lipsa de gândire serioasă, pătrunderea viitorului cu simţ profetic şi mai ales iubirea dintre popoare, o iubire mesianică, au lipsit cu desăvârşire. Nu s'a înfăptuit unirea popoarelor fiindcă n'a fost priceput sensul simbolic, creştin, al acestei uniri. Dacă această unire a statelor europene s'ar fi desăvârşit mai de mult, astăzi nu s'ar fi ajuns ca barbarii mongoloizi din stepele Asiei să pângărească pământul a opt state cari au jucat rol istoric răstimp de o mie de ani şi mai bine şi au contribuit la cultura universală cu valori incontestabile.

Desuniţi fiind, să nu ne mai bocim ca babele neroade, când aceiaşi aziatici sălbateci îşi vor încura caii pe străzile Parisului Londrei sau Madridului, vor face focul cu manuscrisele Vaticanului sau vor ciurui cu gloanţe minunăţiile din British Museum sau Luvru.. Dacă Roma a fost cruţată de înţelepciunea lui Atila, apoi seminaristul Stalin va plăti Sfântului Scaun răfueli vechi.

Deoarece, foarte puţini oameni politici au înţeles năzuinţele lui Corneliu Codreanu şi majoritatea dintre ei (care astăzi lucrează la canal sau taie sare în ocnele ruseşti) i-au dorit moartea ca pe un mare bine al Ţării, vom reîmprospăta în mintea multora ultimul său interview, dat cunoscutului ziarist francez Georges Oudard, în luna Martie 1938. Deci cu o lună înainte de a fi arestat pentru totdeauna. Şi era în vremea înfiorătoarei şi nemaipomenitei dictaturi carliste. Aşa dar să fim înţeleşi : Mişcarea Legionară desfiinţată şi dizolvată legal, membri ai mişcării împuşcaţi ilegal, Ţara frământată de evenimentele precipitate prin nebunia deslănţuită a unui personagiu odios, domnia samavolniciei atotputinte, teama de a avea

la hotare pe un mare şi milenar duşman, Rusia, nepregătirea pentru un eventual razboi ce ne-ar fi antrenat, etc. toate contribuiau la starea de nelinişte continuă a Şefului Mişcării Legionare, care, ca puţini dintre şefii de partide, era chinuit de aceste griji pentru Patrie. In aceste condiţii, la Casa Verde, are loc întâlnirea. Tot acolo unde cu un an şi ceva mai de vreme veniseră fraţii Tharaud cari au plecat entuziasmaţi de apariţia şi conversaţia avută cu Căpitanul.

Iată ce poate citi oricine în "L'ILLUSTRATION" din lo Dec. 1938, adică la zece zile după asasinarea oribilă din pădurea Tâncăbeşti a marelui bărbat de stat naţionalist român Codreanu. Un pasagiu foarte semnificativ din interview-ul Căpitanului :

" Une nation doit avoir une ligne d'honneur. Notre liaison "avec la France nous oblige à une ligne d'honneur, même quand sa politique actuelle nous frappe. La ligne de notre honneur national nous "pousse à ne pouvoir jamais prendre les armes contre la France. Quand "je serai au pouvoir je ne combattrai jamais la France. Je l'aiderai. "Je voudrais travailler à une entente honorable de l'Allemagne avec "la France. Les Français et les Allemands peuvent s'entendre...La révolution communiste a détruit la démocratie. La révolution allemande "n'a pas détruit la démocratie..."

Din acest mic pasagiu se poate vedea clar, chiar şi de cei ce vor să pună sub obroc vederile juste româneşti ale lui Corneliu Codreanu şi să-l prezinte ca pe un înstrăinat şi departe de interesele gliei străbune, că viziunea lui a fost realitate vie, că a gândit politic cu precizie şi că tot ce s'a înfiripat superficial, bazat pe prietenii şi nu pe istorie, s'a năruit ca nişte case din cărţi de joc.

Uniunea franco-germană ar putea fi începutul federalizării Europei.

Desigur că sunt mulţi distinşi oameni politici, care privesc această problemă ca pe o mare utopie, şi de aceia - spun ei - că n'o susţin, dar în fond o boicotează sistematic.

Dăm un sfat, din experienţa priprie a ţării noastre, tuturor celor ce boicotează sau măcar rămân indiferenţi (când ar putea face ceva pozitiv) la străduinţele de uniune franco-germană, în cadrul unui fericit început de federalizare europeană. Să nu se facă misiţii neplătiţi ai Kremlinului interesat în chestiunea aceasta şi nici să nu se gândească la faptul că nu vor mai avea cui să vândă material de răsboi...Să se gândească mai bine, că indiferenţa sau sabotarea unor acţiuni de istorie măreaţă, le pregăteşte lor înşile locuri la minele de plumb sau la fierăstraiele din taigaua sălbatică a Siberiei.

Popoarele europene să se gândească odată pentru totdeauna că duşmanul comun nu se află numai în Rusia sovietică, ci se află ascuns bine în toate ţările libere, că are tot la dispoziţie ca să se interpună acţiunilor de unire a popoarelor şi că aşteaptă doar ceasul când trebue să deslănţuiască uraganul.

Europa să nu aştepte să fie eliberată, ci să se elibereze singură, căci astfel se crează istoria.

I. G. Dimitriu

ARMATA EUROPEANĂ SAU ARMATE NAȚIONALE ?

Grija de căpetenie în ultimii ani a tuturor șefilor de state din Vestul european, plus Statele Unite, a fost aceea de a găsi o soluție prin care Germania să poată fi inclusă în planul de apărare al Pactului Atlantic. Pe marginea acestei preocupări s'au ivit atâtea probleme, încât numai pericolul unei eventuale invazii rusești a reușit să creeze bazele unei unități de vederi în rândurile protagoniștilor acestei idei.

Țările vestice, după ce în politică au făcut greșeli de neiertat, a căror consecințe e situația nenorocită de astăzi, se cramponează încă în susținerea ideii de a îngrădi și supraveghea Germania de așa manieră, încât orice posibilitate de ridicare și de recâștigare a unui loc preponderent în concernul european să-i fie total și definitiv exclusă. Mai mult chiar, acuză Germania că, prin spiritul ei organizatoric și militar, reprezintă un permanent pericol pentru lumea europeană. Astfel Germania, acceptată în sistemul de apărare atlantic, ar trebui să participe într'o măsură limitată, cu un restrâns număr de contingente, încadrate pe divizii între ceilalți combatanți, lipsită de aviație și armament greu și puse la dispoziția unor comandamente străine.

Când puterile vestice au luat deci hotărârea creerii unei armate europeene, au avut în vedere în primul rând numărul materialului uman, lăsând cu totul pe ultimul plan o altă coordonată, care e mult mai importantă și decisivă în conducerea unui război și anume moralul de care dispune acest material uman.

Făcând o scurtă incursiune în situația politică a fiecărei țări contractante, ne va fi extrem de ușor să ajungem la concluzia că acest moral, dacă nu e total inexistent, este însă extrem de redus.

Italia, are cea mai puternică organizație comunistă, strâns secundată de partidul socialist de sub conducerea lui Nenni.

In Franța, partidul comunist a reușit să-și facă atât de mulți aderenți, încât oameni de știință declară public că Franța are nevoe de o reînnoire și că această reînnoire nu poate veni decât din Est, dela flacăra ideilor comuniste. In aceste două țări grevele, sabotajele și trădările se țin lanț.

In Belgia și Olanda, chiar dacă comuniștii nu sunt atât de numeroși, sunt totuși bine organizați și fanatici luptători. In plus prin partidele socialiste respective, unitatea interioară e deasemenea periclitată, tocmai prin neînțelegerea de care aceste partide dau dovadă față de problemele naționale, făcând indirect jocul comuniștilor.

Nicăeri în țările vestice nu există o unitate de acțiune. Forța și dinamismul lor se consumă în certuri interne, afaceri, scandaluri. Comunismul își continuă nestingherit propaganda, săpând la bază instituțiile respective, slăbindu-le în organizația lor social-economică, distrugând moralul indivizilor, spiritul de disciplină și îndemnând la nesupunere față de autoritatea statală.

Ori acolo unde există un puternic partid comunist, se va putea spune, că moralul și forța combativă a viitorului soldat, vor fi

ca și inexistente.

In Franța și Italia nu e vorba numai de numărul mare de comuniști dar și de forța combativă de care dispun. In aceste țări ei sunt aproape militărește organizați, cu o puternică disciplină interioară, fanatizați. Nu ne putem închipui cum aceste elemente, în cadrul unei armate europeene, vor lupta cu același elan contra camarazilor lor comuniști ruși ! Nu mai amintim de Belgia și Olanda, care într'o eventuală încleștare de forțe, nu vor putea aduce un însemnat aport.

Pe de altă parte Germania, care singură ar avea la un moment dat conștiința luptei pe care ar duce-o, în sensul că ar avea ceva de revendicat în Estul ocupat de Ruși și care ar voi să-și recâștige un rol de frunte în concernul european, este împiedecată să-și dea din plin obolul, tocmai prin neînțelegerea de care dau dovadă Francezii. Aceștia vin cu resentimente în loc de a aduce ceva pozitiv și un spirit de adevărată înțelepciune. Generalii francezi resping Germania din Pactul Atlantic, pe motiv că, niciodată un soldat francez nu va putea lupta umăr la umăr cu un fost SS. Intre acești doi tipi de soldați, nu va putea exista nici un fel de camaraderie.

Nimeni nu și-a pus însă întrebarea cum va putea avea soldatul german totală încredere în camaradul lui francez sau italian, atât de plin de idei comuniste ? Sau, cu ce moral va lupta un soldat german încadrat între unități străine și sub comandă unui general strain?

Trecând însă peste aceste considerente și peste imposibilitatea tehnică de colaborare, vom ajunge la concluzia că această armată europeană, deși lucrată în amănuntime pe hârtie, necesitând nu știu câte conferințe, întrevederi, cheltueli și pierdere de timp, nu va avea nicio eficiență, fiind condamnată într'un viitor nu îndepărtat, desființării.

Ideia Armatei Europeene, pentru orice soldat, oricâtă înțelegere și bunăvoință ar avea, e lipsită de consistență, de fond real. Nu aceasta e ideia pe care poți s'o opui ideii comuniste, dacă e vorba de un război ideologic. Ideia simplă de "soldat anticomunist european" nu-i un ideal pentru care să lupte și să se jertfească cineva. Nu în numele unei simple idei negative (suntem anticomuniști) se va putea da soldatului elanul și moralul necesar susținerii unei bătălii.

Orice soldat, aparține unei națiuni. Națiunile sunt ceva organic. Fac parte dintr'o ordine naturală peste care, orice am face noi, nu se poate trece.

Un popor lipsit de simțul național este în sine o imposibilitate organică. Ideia că o națiune are o datorie, o misiune de împlinit, îi dă acelei națiuni tăria de a voi și un țel în afară de existența ei fiziologică, țel care poate duce acea națiune pe culmi de glorie în slujba umanității. Salvarea vieții omenești poate fi găsită în idealurile ce o stăpânesc. In acest sens viața națiunilor e ca și a indivizilor; numai atunci își justifică existența când servește idealuri înalte.

Soldatul deci, nu va lupta în numele unei Europe sau civilizații europeene pe care trebue s'o apere, ci în numele Națiunei căreia aparține și în care stă înfipt cu toate fibrele lui sufletești. Națiunea îi dă conștiința luptei pe care o va duce, deoarece, acolo în națiunea lui el se poate realiza și numai în sânul unei națiuni

poţi vorbi de apărarea unei civilizaţii şi culturi.

Naţiunea îi va da tăria şi dinamismul necesar de a se apăra şi de a combate inamicul pentru a distruge odată pentru totdeauna răul de la răsărit. Patria, pământul şi credinţa strămoşească, cultura naţională, familia şi sufletul naţional, care sunt ameninţate să fie desfiinţate de cotropitor, aceştia sunt factorii cari îi dau soldatului conştiinţa, moralul şi elanul necesar în susţinerea şi câştigarea unei bătălii.

Deci, nu ficţiunea unei idei europene cu armată europeană, ci armate naţionale, cu un puternic sentiment naţional, singurul care poate să fie opus ideii internaţionale a comunismului fără Dumnezeu, fără familie şi fără Patrie.

Nelu Roth-Jelescu

Problema principală a strategiei occidentale este de a înarma sau nu Germania, de a încadra sau nu Spania în pactul Atlanticului, de a face sau nu din Franţa pivotul principal al apărării, de a mări sau a nu mări numărul diviziilor italiene. Toate aceste proecte sunt necesare. Dar, dacă concomitent cu eforturile înarmării, nu se duce şi o acţiune viguroasă, de trezire a energiilor spirituale ale popoarelor europene, valoarea angajamentelor lor militare e în primejdie să scadă catastrofal. Numai din bravi cetăţeni se poate constitui o armată bravă. Când mentalitatea mulţimilor e minată de îndoieli, e firesc ca şi armatele să reflecteze aceeaşi detestabilă stare de spirit. E mult mai important, pentru isbânda planurilor de apărare ale Europei, să se ştie dacă în Germania, în Franţa, în Italia, în Danemarca, în Belgia, etc., s'a realizat sudura interioară a naţiunei, căci numai în aceeaşi măsură va creşte şi potenţialul lor de luptă. Un răsboi de proporţiile celui care se anunţă, nu poate fi dus pe bază de partide, numai blocul totalităţii naţionale poate să iasă în întâmpinarea inamicului. E o absurditate să fie eliminată din luptă tocmai partea cea mai viguroasă a naţiunei şi aceea care este mai mult angrenată în evenimentul zilei : naţionaliştii. Răsboiul împotriva Rusiei - dacă isbucneşte - nu va fi un răsboi tip capitalist, ci un răsboi naţionalist.

HORIA SIMA

Menirea Naţionalismului
pag.126-127

PRESIDENTIAL ELECTION

None of the previous presidential elections in the United States has been as important as that which brought to the White House General Dwight Eisenhower. Twice important, on account of the prestige which surrounds the newly elected's personality, as well as on account of the international perspectives opened by his preelectoral statements and promises.

It is obvious that, from the point of view of a public administrator's routine work, Stevenson would have been more qualified to take the reins of the big North American republic. He is a politician by nature, used to the administrative life, remarkably clever, and an excellent diplomatic leader. The United States would have chosen, then, a good representative of their people and of their race. But that is all.

With the choice of General Eisenhower, the situation takes a new aspect. The American people gave another proof of their practical spirit, of their clear understanding of the confused situation which darkens the international horizon. To the good administrator, fit for maintaining an existing welfare, they prefered the man of firm decisions, ready to act at the proper time, as on the battle fields. And our time offers and will offer such opportunities.

Instinctively, then, the American people chosed the man of strong character, the man which enjoys the confidence of the crowds, and personifies the fighting spirit.

Why ?

For dozens of years, the international policy of the United States has been isolationism. Today, there is still a strong current towards this conception. And, however, the great majority of the voters chosed a general, a general known for his anti-isolationist ideas, supporter of the North Atlantic Pact, partisan of the national security by the arming, etc...

Is there a tendency of the Americans towards imperialism and bellicism ?

Not at all !... It is but the instinct of defense of the American people. A king of collective bursting before the permanent threat of international communism, which weights upon mankind and seems to have seriously affected the very administration of the big Republic.

The man who has chosen as a symbol of his electoral battle a"broom" , and who was, moreover, the representative of one of the corporations the proudest of its traditions of honour, had the qualities required to perform the hard task of cleaning the administrative frames of the country and fighting against the external threat.

The American elector fulfilled his duty. Now, gone back to his daily work, he waits patiently for his idol to keep his promises.

But, the duties of the new American President are complex. Besides their national aspect, in which case an energic sweep would play the part of a thorough greasing of the big American machine,

there is the international aspect of the problem. And that aspect interests especially the citizens of the countries enslaved by the Russians.

The next four years may decide the fate of mankind. And during these four years, General Eisenhower's energy, experience and sense of honor will be decisive elements of the international political attitude of the United States. On the use of those traits, may depend the revival of a better world or the final collapse of the world which is still free.

The United States have reached an exceptionally high point of which they must prove worthy. We don't doubt they will be, for we know too well their spirit of liberty and justice.

Up to now, one has been surprised to see those gallant qualities struggle painfully amidst a crowd of interests, reticences and ingenuous considerations. General Eisenhower's arrival brings the hope of seing them quickly revalorized.

And not only for the sake of those who can prevail themselves of an American passport, but spread all about the world, beyond the frontiers of the american interests, where suffering and death have been raging for years, where there is no more freedom, no more justice. The culprits are known. There is only to prevent them from carrying on their contemptible and criminal task. There is only to throw them back beyond the Asiatic borders of their barbarity.

Such is the duty of the United States, if they want to remain great in history. Besides, is there a more wonderful mission in the world than helping the founding of justice, than rescuing the weak from the claws of tyranny.

Rrom now onward, his declarations have gone further than his predecessor's, summed up in the ingenuous "Truman's doctrin". For it is not enough to say : we are going to answer by arms if Russia dares strike a new country BESIDES THOSE IT HELDS ALREADY. One knows too well Russia never strikes in the open. Furthermore, the countries still free are apt to defend themselves for a while, thanks to the North Atlantic Pact, and to the Marshall Plan. It may go on forever.

The tragedy is not for those countries susceptible of being one day invaded by the Russians, but for those which, occupied, tyrannized, humiliated, are losing, under the merciless domination of Moscow, the very substance of their individuality. Here is where General Eisenhower's future international policy has already been formulated into a solemn promise : TO LOOK UPON THE DESTINY OF THOSE COUNTRIES HELD BY THE RUSSIANS, TO RESTORE THEIR INDEPENDANCE.

And a President of the United States cannot recuse a duty of such importance. If his declarations are an act of will, the fulfillment of his promises is an obligation.

So, patient, but at the same time anxious - for the life or the death of their beloved ones is concerned - the millions of refugees from beyond the iron curtain, hope that General Eisenhower's declarations will have a result worthy of his personality and of the part destiny reserved to him.

Dr. Faust Brădescu

TITOISME OCCIDENTAL

****

Le monde communiste, pour ceux qui savent lire, voir et comprendre, est un livre ouvert. Quelques principes de base, rigides, inflexibles; une police soumise et cruelle; une volonté inébranlable de vaincre, quels que soient les moyens.

Qui oserait contrecarrer la fatalité de cette machine monstrueuse ? Qui oserait rompre un engrenage, arracher une vis, écraser un chaînon ?!...Déviationisme, particularisme, personalisme, indé - pendance, sont autant de termes interdits dans le langage communiste. Leur apparition au milieu de la communauté bolchevique serai considérée comme un grave danger, plus grave même que l'hostilité mili - tante des adversaires idéologiques. C'est pourquoi, tout indice d'évolution spirituelle des partisans communistes - des grands surtout- a été brutalement réprimé. Les épurations ont même frappé des couches entières de la population, dans la crainte que ne subsiste, malgré tout, quelque faible pousse.

Détruire par une mesure injuste une multitude d'inocents n'est ni péché, ni injustice, ni même acte impardonnable. L'essentiel, c'est la destruction du foyer d'infection, qui entraîne celle des tissus adhérents. Il ne faut pas oublier que la Russie Soviétique n'a jamais pardonné, n'a jamais laissé impuni un acte d'insubordi - nation, sa puissance résidant justement dans l'asservissement aveugle des composants.

Un geste d'insoumission, accepté ou toléré par le Comité Central, constituerait un exemple lamentable pour d'autres zones d'influence rouge. Il n'y a pas d'insubordination dans le vaste empire rouge, car il n'y a pas de pardon. Les communistes le savent bien. Et ils savent aussi que la vengeance du grand chef du Kremlin arrive jusqu'aux lieux les plus reculés du monde, jusqu'aux endoits les mieux protéjés, les mieux fortifiés. On n'en veut pour preuve que le destin de Trotzki, Toukatchewski, Slanski, Pătrăscanu, Ana Pauker...

Comment peut-on donc envisager qu'en Yougoslavie, à quelques pas seulement de la frontière russe, le Kremlin laisse subsister un foyer dissident, qui pourrait entraîner dans son sillage d'autres malheureux "satellites" ?

Le problème de prestige est, pour les communistes, un véritable point d'honneur. Or, s'ils acceptent que Tito foule ce prestige aux pieds, qu'il méprise ce point d'honneur, c'est qu'il y a en dessous, quelque chose qui cadre merveilleusement avec les intentions cachées du Politburo. C'est qu'il existe une entente ultra-secrète entre le père faussement fâché et le fils ridiculement révolté. Et tout l'artifice d'injures, d'accusations réciproques, de meurtres et de menaces de guerre, n'est qu'un habile jeu sur l'échiquier de leur même et commune politique internationale.

D'ailleurs, on ne devrait pas perdre de vue les déclarations officielles du maréchal Tito, faites, soit dans des interviews, soit dans les congrès du parti communiste yougoslave, par lesquelles il traçait ou raffermissait la ligne de conduite de son gouvernement. Il n'a jamais nié la similitude idéologique de sa politique avec

celle de Moscou. Il s'est toujours considéré comme un communiste de la vieille garde, marxisto-léniniste convaincu. Les bases -on le voit- restent les mêmes. Ce qui diffère un peu -mais avec des conséquences extraordinaires- c'est son attitude à l'égard de la coexistence de son régime totalitaire, avec les régimes démocratiques. Il se déclare convaincu de la possibilité de cette coexistence.Attitude suffisante pour paraître en conflit avec la Russie; suffisante aussi pour induire en erreur les démocraties occidentales et leur faire croire à un possible rapprochement; à une possible entente avec cette nouvelle Yougoslavie, sortie "volontairement" de l'orbite moscivite.

Quoi de plus sûr comme allié, qu'un ami de l'ennemi, brouillé pour des questions de doctrine avec l'ancien maître ?...La réconciliation semble parfaitement possible. Les dissidents, les renégats, sont -on le sait- les défenseurs les plus acharnés de leurs nouvelles formes idéologiques.

Le maréchal Tito, personnage énigmatique et ambitieux, paraît franchement disposé à prendre son rôle de grand chef dissident au sérieux et à procéder à une radicale transformation de son "communisme national". On dirait même qu'il veut s'approcher des démocraties occidentales, en se montrant sincèrement convaincu des grandes vérités qui émanent de leurs doctrines. C'est une conversion visible qu'on ne doit pas mépriser sous peine de commettre un pêché mortel.

De plus, le besoin de grouper le plus grand nombre possible d'alliés, ennemis déclarés ou en puissance de l'empire rouge, est tellement aigu, qu'il faut preter l'oreille à n'importe quel écho.

Les démocraties occidentales pouvaient-elles perdre une pareilles occasion ?!... Nullement !

Avec un empressement qui découvrait leur faiblesse,avec une ingénuité qui montrait leur incompréhension du véritable esprit slave, elles se sont hâtées de reconnaître le gouvernement de Tito, de le vanter, de l'aider, de le considérer comme un bastion avancé de la lutte des démocraties contre la Russie communiste.

Et nous voilà en plein titoisme occidental. Il faut armer Tito ; remplir ses greniers ; lui proposer des emprunts ; lui rendre visite ; s'entendre avec lui pour la défense de l'Europe ; il fait - Dieu nous en préserve - le mettre au courant de toutes les découvertes en matière militaire et atomique, etc...

L'enthousiasme, l'euphorie des démocraties occidentales auraient pu être légitimes, s'il s'était agi de n'importe quel autre pays du monde. Car, arracher à l'adversaire un de ses amis, c'est, indubitablement, une victoire stratégique. Mais un tel remue-ménage autour de la Yougoslavie de Tito, n'est qu'une preuve de lamentable naiveté.

Comment peut-on avoir confiance dans un homme dont les déclarations formelles sont catégoriquement anti-démocratiques ?? A-t-on déjà oublié une de ses proclamations publiques, où il disait en substance :

"Nous croyons à la possibilité de coexistence des régimes démocratiques et communiste sur la terre ; mais, en cas de conflit entre ces régimes et un pays communiste, nous serons du côté communiste".

Ou encore : "Malgré les divergences que nous avons avec la Russie, en cas de conflit entre l'Occident et celle-ci, nous lutterons aux côtés des Russes".

Comment croire qu'il puisse en être autrement ?!

Ni le costume impeccable de Mr. Eden, ni les promesses fallacieuses de Mr. Churchill, ni la bonhomie du Général Eisenhower, ni qui que ce soit en ce monde occidental - considéré par Tito comme pourri - ne parviendra à modifier les idées préconçues du monde communiste, dont fait partie intégrante notre compère Tito.

Les deux mondes démocratique et communiste - quelle que soit sa nuance - sont radicalement incompatibles.

Toute l'absurdité de cette histoire provient de l'attitude occidentale. L'attitude du Maréchal Tito est compréhensible. Il ne peut qu'en tirer des avantages, à la fois pour lui et pour le monde qu'il sert. Qui sait si la rupture survenue entre la Yougoslavie et le monde rouge ne dissimule pas un but connu par quelques initiés seulement ?! Et ce but ne peut être que l'affaiblissement, puis la destruction de la conception idéologique occidentale. Les loups ne se revêtent de peaux d'agneau qu'avec des intentions inavouables.

Et c'est ici que perce la naiveté de nos politiciens et leur confiance hypertrophiée dans leur propre habileté diplomatique.Oublient-ils que, dans les joutes diplomatiques, ce sont toujours les plus honnêtes qui perdent ?

Un proverbe roumain dit qu'on doit se faire frère du diable, s'il le faut, pour passer le pont. Sans doute, mais on ne doit pas non plus en oublier un autre, qui dit :

Dans un pacte avec le diable, on a tous les avantages, sauf le dernier.

Vladimir Negoesco

La victoire du communisme n'aurait pas seulement comme effet de déplacer le centre de gravité politique vers la classe sociale actuellement en détresse, tel que l'affirment ses doctrines, mais de substituer un type de civilisation à un autre. Le communisme est étranger à l'Europe, étranger à la culture de notre continent, étranger aussi à la succession d'événements qui ont déterminé l'apparition de la bourgeoisie.

....

Pour quelle raison la bourgeoisie a-t-elle préféré l'alliance avec le Bolchevisme, force avec laquelle elle n'avait ni parenté d'origine ni affinité créatrice ? Tout ceci constitue un des faits les plus étranges de l'histoire.

HORIA SIMA
Destinée du Nationalisme
pag.55

DREPTATEA IESE LA LUMINĂ

****

Dreptatea isbuteşte cu greu să învingă, dar în cele din urmă isbuteşte. Ea nu poate fi înnăbuşită definitiv şi, chiar în zilele noastre s'a văzut că ea iese deasupra - ca untdelemnul - chiar atunci când s'a turnat deasupra ei tone de ciment.

Aceasta nu înseamnează că forţele răului depun armele. Sunt cazuri în istorie când dreptatea nu a putut ieşi la lumină nici chiar după două milenii. Şi aceasta şi din cauză că istoria este scrisă de învingători, deci pàrtinitoare, dar şi pentrucă în timpurile vechi nu existau mijloacele de informaţie de astăzi, şi deci Dreptăţii i se putea pune cu uşurinţă căluşul în gură.

Odată cu înmulţirea mijloacelor de informare şi în acelaş timp al mijloacelor de transmitere, această înnăbuşire a dreptăţii nu poate fi decât pasageră. E curios totuşi că în secolul telegrafiei, radio-ului şi televiziunei, se mai găsesc oameni care cred că mai pot ţine Dreptatea îngenunchiată, care se agită şi recurg la orice mijloc pentru a obţine, dacă nu înmormântarea definitivă a acestei Dreptăţi, cel puţin îndepărtarea momentului ieşirii ei la lumină.

In ceiace ne priveşte pe noi Românii, nenorocitul trecut al istoriei noastre, a lăsat în sângele multora nostalgia Sublimei Porţi, şi de aceia azi, pentru a înnăbuşi o dreptate românească, se face apel la Sublimele Porţi ale secolului 20.

Fiecare mare putere îşi urmăreşte cu tenacitate realizarea propriilor interese, aruncând, pentru nevoile propagandei, diferite slogane, ce sunt în mare cinste la poporul aşezat la gurile Dunării. Dacă cel puţin oamenii noştri politici ar fi convinşi de justeţea acestor mincinoase slogane, ar avea circumstanţe atenuante ! Realitatea este că ei nu sunt convinşi câtuşi de puţin, dar pentru a putea minţi şi exploata poporul pe care din nevoie de propagandă autohtonă l'au numit întotdeauna "cuminte", se agaţă cu disperare de mincinoasele slogane străine, pentru a le servi vesnic cumintelui popor.

Desigur că atunci când cineva susţine o poziţie falsă, cade cu uşurinţă în contradicţie, dar politicienii noştri nu se împiedecă de asemenea nimicuri, înforul lor interior adjectivul "cuminte" confundându-se cu adjectivul "prost".

Toată lumea este de acord astăzi că inamicul numărul 1 al ţărişoarei noastre este Rusia; toată lumea este de acord astăzi că România a căzut în cea mai neagră şi periculoasă robie din toată istoria ei, totuşi există o categorie de politicieni români care face apel la toate mijloacele de persuasiune pentru a convinge lumea că s'a făcut bine deschizându-se porţile invadatorului şi că adevăraţii şi singurii vinovaţi ai actualei stări de lucruri sunt, nu ei cari au contribuit la introducerea Calului troian în cetate, ci, din contră, acei cari s'au opus din răsputeri şi şi-au dat şi viaţa în lupta pe care au dus-o.

In sprijinul tezei lor ne aduc atitudinea puterilor occidentale, care, în treacăt fie zis, s'a modificat deabinelea între timp, şi aceasta nu pentrucă s'au convins de Dreptatea noastră, Doamne fereste, ci pur şi simplu pentrucă linia intereselor lor s'a modificat.

E curios cum pot fi aduse în sprijinul unei teze româneşti - şi încă
cu eticheta de argument decisiv - atitudinile unor puteri străine ,
atitudini ce reflectează interese străine, ce evident nu pot fi vala-
bile în judecarea unei probleme româneşti, probleme în care numai in-
teresele româneşti pot fi valabile.

Intre anii 1940-1945 şi chiar mai târziu, puterile occiden - tale au condamnat o atitudine românească - şi erau în dreptul lor s'o facă deoarece contracara interesele lor -. Politicienii dela Dunăre s'au cutremurat. Şi şi-au pus cenuşe pe cap, într'un faimos şi ruşinos Memoriu, care se aseamănă foarte mult cu autocritica comunistă. S'au încărcat de cele mai grele păcate, au admis totul, numai pentru a obţine iertarea. Adică să obţină iertarea pentru o atitudine românească ce avea păcatul că se găsea pe linia intereselor româneşti, dar în contra intereselor puterilor occidentale ! Şi e clar că această ruşinoasă autocritică nu a fost făcută pentru a obţine Dreptate pentru Ţară (o dovadă irefutabilă o avem în faptul că în faimosul Memoriu nu s'a suflat un cuvânt despre Basarabia şi Bucovina), ci pentru a se menţine privilegiile clasei spoliatoare a politicianiştilor, Băncile lor, industriile lor, fotoliile ministeriale, etc.

In ceeace ne priveşte pe noi Românii, nu era cazul să ne înspăimântăm de această condamnare a străinătăţii, căci nu se întâmpla aceasta pentru prima oară. In 1821, eteriştii lui Ipsilanti au ridicat steagul revoltei în contra puterei otomane. Şi Ipsilanti a ridicat acest steag chiar pe pământul ţării noastre. Pe vremea aceia Grecii erau cunoscuţi, lordul Byron s'a dus să moară pentru cauza gre - cească la Misolonghi, pe când ţărişoarele noastre erau complect ignorate, nu numai de Englezi, ci şi de sora noastră mai mare, Franţa. Cancelariile diplomatice nu cunoşteau decât numele de Valahia şi Moldova, iar Francezii, chiar cei culţi, nu ştiau aproape nimic de existenţa noastră. Intr'o geografie franţuzească de la jumătatea secolului 19, se scria că Valahia şi Moldova erau " două principate slave, care plăteau tribut turcilor", iar într'o alta (1869) se scria că "limba românească este o specie de limbă italiană, amestecată cu cuvinte greceşti şi slave". Pe aceste geografii au învăţat carte generaţii întregi de Francezi.

Şi contra lui Ipsilanti s'a ridicat gorjanul Tudor Vladimi - rescu. Nu este de mirare deci că străinătatea a condamnat atitudinea românească a Pandurilor, iar Batalionul lui Ipsilanti a fost numit chiar de fraţii noştri francezi "Batalionul sacru".

Pe acele vremuri nu existau mijloace de informare ca astăzi.
Deaceea, deabea după 75 de ani, adică în 1896, dreptatea lui Tudor
reuşea să iasă la lumină. Profesorul universitar francez Alfred Ram-
baud, scria în prefaţa Istoriei Românilor a lui Xenopol : " Partea pe
care o luară în 1711 cei doi hospodari Dimitrie Cantemir şi Constantin
Brâncoveanu la încercarea lui Petru cel Mare, determină Poarta să nu
mai dea tronurile Principatelor pretendenţilor români şi să facă din
ele monopolul Grecilor din Fanar. Elenismul rămăsese preponderent până
la încercarea lui Ipsilanti din 1821. El se prăbuşi în sângeroasa în-
frângere a eteriştilor greci la Drăgăşani (19 Iunie 1821). In timpul
acestei crize el avu contra lui sentimentul naţional care se incarnă
în Tudor Vladimirescu. Vladimirescu se puse în fruntea unei contra-
revoluţii româneşti, dirijată contra revoluţiei greceşti. Arestat pen-
tru trădare de şefii bandelor greceşti (par les chefs de bandes hel-

léniques) condus în fața lui Ipsilante, el fu, după o parodie de judecată, ucis. Pentru Greci el este un trădător; dar pe cine a trădat? Cauza Grecilor nu era cauza Românilor. Pentru aceștia din contră, el este un erou și un martir. Dacă noi trebuie să glorificăm pe vitejii greci, oamenii "batalionului sacru" care au murit eroic pe pământul românesc pentru cauza independenții grecești, nu putem condamna pe acest aspru șef latin (le rude chef latin), care refuză să pactizeze cu ciocoii (poreclă dată grecilor de către români), exploatatorii seculari ai țării sale. Dealtfel el nu a fost singurul care să protesteze contră abuzului pe care îl făceau Grecii cu resursele României. Aproape pretutindeni poporul se răsculă contra lor".

Iată un capitol din istoria noastră care are stranii asemănări cu evenimentele recente. Ca și Tudor Vladimirescu, Corneliu Codreanu și mareșalul Antonescu au fost condamnați de puterile occidentale, iar hoardelor lui Stalin li s'au dat până nu de mult, denumiri mult mai bombastice decât batalionului "sacru" al lui Ipsilanti.

Pentru ca dreptatea oropsitului Tudor Vladimirescu să iasă la lumină, pentru ca acest "trădător" din 1821 să devină "le rude chef latin", au trebuit să treacă 75 de ani.

Astăzi evenimentele se succed într'un ritm uluitor. Dreptății pentru a ieși la lumină, nu-i mai trebuiesc trei sferturi de veac. Martirilor Corneliu Codreanu, mareșal Antonescu și sutelor de mii de morți în înverșunata luptă contra bolșevismului fără Dumnezeu, începe să li se facă dreptate numai după trei sferturi de deceniu.

Cu dretatea nu se poate lupta. Deaceea sfârcolirile anumitor inși, care se agită disperați, adresându-se Țării dela diferite posturi de Radio, scriind la anumite gazete, nu pot inspira decât milă.

Dreptatea este în marș și nimeni în lumea aceasta nu-i mai poate împiedeca victoria finală.

E interesant de remarcat că partizanii de sânge românesc ai nedreptății au încetat de mult de a mai fi agresivi și au început să adopte o atitudine modestă. Cei ce nu și-au pierdut nimic din agresivitate, sunt tocmai urmașii exploatatorilor resurselor României. Mulți aparțin altor neamuri, pe care desigur, nu târziu, vreun alt savant francez îi va numi ceiace au fost în realitate : exploatatorii României.

Pentru aceasta nu va trebui să așteptăm trei sferturi de secol.

Și aceasta pentrucă, așa cum spune Alfred Rambaud despre Tudor Vladimirescu, poporul era cu cei doi martiri, sau mai bine zis, ei erau cu poporul, erau incarnarea sentimentului național.

Șerban Giurgea

Desigur este voia lui Dumnezeu, care v'a călăuzit voința și pașii prin Arhanghelul Său, ca jertfirea voastră mucenicească să fie o străfulgerare în adâncimile sufletului românesc, descoperindu-i prăpastia în care stau să-l prăvălească cei fără de Dumnezeu.

BANICA DOBRE
Crucificații
pag.86

DACIA IDEALĂ a lui MIHAIL EMINESCU
****

Mihail Eminescu iubea neamul românesc, așa cum era el, cu însușirile-i bune și rele, suferea alături de el și căuta să-l reprezinte în toate năzuințele lui. Cuvântul său pornea din respect adânc și reculegere în fața vremurilor de obidă pe care poporul român le înfruntase în decursul istoriei. El dădea totul acestui popor, gândurile, scrierile zi de zi, lupta și toate aspirațiile sale, fără să-i pretindă nimic. Nici încrederea nu i-o cerea, nici dragostea măcar, pentrucă ele fuseseră atât de des înșelate de alții.

Eminescu nu intenționa atât să schimbe cursul societății, cât căuta în român putința unei reacțiuni adânci, care să-l revoluționeze sufletește, care să-i deschidă perspective dincolo de abstractul ideilor, proectându-l în lumina vieții adevărate. Gândul lui nu era atât să îndrepte, cât să exalte.

Acest popor pentru el era geniu și prooroc. Prin strădanie firească și-a dat singur contur ființei lui. El nu avea nevoie să fie îndreptat nici prin legi și nici prin cadru de viață orientată. El avea nevoie să fie trezit, să fie readus la conștiința ce sta în el adormită. Firea lui curată, simplitatea și gândul deschis formau deja cadrul în care trebuia să nască o reacțiune spirituală la formele rigide ale civilizației introdusă în viața lui.

Mihail Eminescu face apologia faptei simple, anonime și înfierează propovăduirea dela tribună a ideologiilor răsunătoare. Pentru ca poporul să-și deschidă drumul viitorului său trebuie să-și întoarcă ochii înspre trecut, la originea lui nobilă, la strămoșii care în bravura lor au supus imperiul romanilor la tribut și a cărui înfrângere își umple sufletul de durere, iar nu de rușine.

Către eroul dac își îndreaptă el gândul pentrucă de tragedia acestui erou este legat destinul românului atâtea veacuri la rând. El spunea că diploma noastră de noblețe s'a cam șters și că arborele nostru genealogic a cam degenerat cu câte o codiță străină, dar îl vom curăți noi de toate uscăturile.

În multe din poezii a încercat să zugrăvească figura lui Decebal. Gândurile lui sburau la ruinele trecutului, către zidurile cetăților care păzeau strălucirea domnitorilor, mărturisind clipe de contemplație sub umbra strămoșeștilor așezăminte.

Mihail Eminescu purta în suflet mitul lui Ștefan cel Mare. Îl vedea în clipele lui depe urmă cu părul argintiu, în mână cu sceptrul domnesc, galben ca o rază și slab ca un leu îmbătrânit. In ochii lui ardeau două stele negre care stingându-se, în veșnicie raza lor nu s'a mai stins. Ea va călători în veac pe cerul sufletului românesc. Il vedea pe domnitor alb ca iarna, cald ca vara, blând ca primăvara, cu sufletul ca o stâncă și cădea în genunchi la mormântul lui cântându-i doină nemuritoare. Il vedea simplu ca pe un unchiaș depe sate, descălecând dealungul apelor să împartă pășunaturi și răzășii la viteji. El nu avea cuvântări așa iscusite și nici nu avea mintea subțiată de atâtea idei. Dar el avea inimă pentru popor și inima aceasta o auzea poetul cum tresare din criptă simțind că doarme ca sub pământ străin.

Eminescu exprima durerea pământului strămoșesc din care au fost smulse Basarabia, Bucovina, Transilvania și îndemna țara să-și ridice capul în fața tuturor neamurilor care ar îndrăsni să se tocmească pe împărțirea naționalităților ca pe turme.

Indemna țara să-și strige dreptul pentrucă, spunea el, dacă e slabă, acest drept o va face atotputernică în gândul urmașilor. Poporul să-și strige dreptul și să intre pe poarta pe care intrase Domnul Mihai în cetatea unde se aude glasul lui Horia și al lui Iancu. Să nu se teamă nimeni că va fi în stare cineva să sugrume idealul românilor, că acest ideal este idealul libertății care este nemuritor, după cum ne-a dovedit Decebal.

Eminescu a fost împotriva oricăror transacții în legătură cu dreptatea neamului românesc și era pentru răsturnarea oricăror legi când e vorba de apărarea naționalității și bisericii strămoșești.

Un neam nu poate fi nimicit sub apăsarea robiei, susținea el, și e ca apa că nu poate fi sfărâmat niciodată. Iară vremurile și legea dreptului în istorie vor desființa nu numai capetele cu coroanele tiraniei dar și neamurile care tiranizează pe altele. Multă vreme va mai curge sângele pe câmpurile de bătălie, dar urmașii neamurilor mereu se vor înfrăți în viață prin moartea eroilor. Cea mai grea e lupta pentru dreptate, dar e singura care în veac are sorți de izbândă.

Eminescu nu idealiza o luptă ci credea adânc în ridicarea neamurilor. Uneori avea momente de îndoială și nu mai întrezărea victoria binelui. Vedea cum cel tare distruge idealul celui mai slab. Vedea cum onoarea și vitejia celui slab sunt distruse în fața dreptului impus cu forța. Dar în reculegere după aceea vedea peste toate triumful dreptății care pentru el era tot atât de cert ca și învierea, ca și existența lui Dumnezeu.

El credea în Dumnezeul mulțimilor, care îndeamnă la moarte în fața sclaviei. Credea în biruința conștiinței naționale, credea în mileniile care zăceau în ruini. Ruinile pentru el erau mărturia biruinței strămoșilor, mărturia existenței unei patrii ideale, unei libertăți eterne, care nu se stinge niciodată în sufletul poporului. Ea strigă din moaște și din ruini.

Mihail Eminescu vedea în țăranul român păstrătorul tuturor năzuințelor românești, candelă aprinsă a generațiilor care dăinuesc pe temeiul sacrificiului, în viața urmașilor. Către acest țăran și-a îndreptat el privirile când s'a gândit că neamul românesc trebue dacizat. Jertfa prezentului pusă la temelia viitorului trebue, după el, să fie nota predominantă a vieții românului și de această notă să fie legată misiunea și triumful națiunii române.

Inainte de o Dacie reîntregită, reiese din scri eri, Eminescu voia o Dacie reînviată în care românul să se regăsească pe sine, să-și dorească naționalitatea, limba și biserica pe deplin. Gândul de cucerire, de robire a altor popoare întotdeauna i-au repugnat.

El s'a simțit mereu solidar cu caracterul dacic al neamului românesc și a preamărit seninătatea cu care luptând pentru libertate regele Sarmisegetuzei a acceptat dispariția țării sale în conștiința reînvierii de peste milenii.

Eminescu s'a gândit și la latura politică a unirii țărilor

românești spunând că " se va naște cândva răsbunătorul pierderilor noastre și întregitorul patriei." Intregirea patriei el a legat-o de unitatea spirituală a generațiilor viitoare, unitate bazată pe desvoltarea în libertatea de exprimare a convingerilor.

Trecutul, prezentul și viitorul trebue să aibă, după el, o singură direcție, iar în cadrul acestei direcții pot fi supuse teze și antiteze, atâta cât pământul țării să rămână neîmpărțit, cât inimile să nu fie învrăjbite, cât țelul străbunilor să nu fie scos din cugetul nimănui.

El și-a aruncat îndemnul său la unire către toți acei care se ridicau în numele principiilor și programelor. Știa că nu aceasta îi împiedecau să se unească, ci interesele personale. Deaceea a atacat boala sufletească a egoismului, care rodea societatea prezentă.

Pentru el singurul drum către desrobirea teritorială era unirea pe linia aceleiași spiritualități, care era românismul în integritatea lui și care însemna în concepția lui: omenie, luptă împotriva împilării și inima bună cu care mergi să primești cuminecare în trupul și sângele Mântuitorului. Gândul solidarității românești se baza la Mihail Eminescu pe acea armonie ce îndrumează sufletele pe căile de împlinire a idealului nostru suprem. El visa o țară spirituală, un cămin al inimii tuturor, un pământ al tainei în care să înflorească bucuria și durerea noastră alături de bucuria și durerea strămoșilor, din negura vremii și până'n pragul vieții urmașilor. Visa o țară vrednică de speranța trecutului și de aceea a biciuit cu vehemență păcatele contemporanilor săi.

El spunea că suntem un popor de viteji dar care cuprinși de vitregia vremurilor n'am mai știut să dispunem de puterile noastre și ne-am lăsat conduși de o ceată de improvizați, care ne-au smuls trofeele din mână ca să ne poată mai bine coborî demnitatea și prestigiul în lume. Ceeace înaintașii au cucerit cu sângele lor, acești improvizați au irosit, iar poporul, rămas în urmă din cauza istoriei sale prea nestabile, fără să fi deprins prin experiență continuă ceeace au deprins celelalte popoare din apus, s'a văzut sleit de forțe în fața instituțiilor nepotrivite cu el și amenințat în ființa lui de o imigrație străină sistematic susținută de reprezentanții lui.

" Toți se scurg în țara noastră și vor să fie egali cu noi, iar neamul cel adevărat decade mereu și moare; Libertate ! Egalitate! Fraternitate ! Ce e mai frumos în lume decât ca tot ce se scurge în România ca într'o mlaștină să fie liber ca noi, egal cu noi, frate cu noi ? Și pe când această plebe se înmulțește, pe zi ce merge neamul nobil și drept care cutremura odinioară pământul la un semn al lui Mircea Basarab, sărăcește, scade și moare."

" Acest popor, cel mai numeros și inteligent din Orient, e condamnat la o singură pieire precum e condamnat la mizerie. Dacă se vor mai inventa încă zece, douăzeci de ani decorații pentru trădători și pornografi, pentru nulități și pentru naturi catilinare, dacă se vor mai vinde țărani în piață publică pentru a hrăni pe acești oameni, în sine vorbind, istoria Românilor se încheie în secolul acesta poate pentru totdeauna." Așa scria el prin anii 188o-1882.

Mihail Eminescu denunța elementul străin infiltrat la cârma țării substituind metodic elementul românesc. A dovedit tendința lui de dominare și de înstrăinare a patrimoniului național și l-a consi-

derat cauza politicianismului pe care l-a atacat cu aceeași înverșunare. Lipsa de tradiție, parazitismul, incapacitatea de a produce, falsitatea, pungășia, cumulul și trădarea sunt caracterizările pe care le-a făcut el politicienilor. Din cauza lor societatea românească se prăbusise în patima învrăjbirii și nu mai era posibilă nicio acțiune dezinteresată. Se împărțise națiunea întreagă după interesul grupărilor de partid și viața ei firească se stingea în lupte sterile sub stindardele ideilor de împrumut fluturând dela tribunele agenților demagogiei.

Eminescu a intuit dezastrul la care fatal trebuia să ajungă țara în urma acestor frământări și s'a ridicat împotriva liberalismului cosmopolit, făcându-l responsabil de întreaga demoralizare a vieții noastre publice. El a atacat spiritul de parvenire infiltrat în toate așezămintele statului, a atacat jaful și corupția guvernelor ce se perindau la putere cu sprijinul finanței străine. Cât despre popor, l-a deplâns, că instinctele lui generoase din această cauză au ajuns să fie viciate. A deplâns soarta adevăratului român, care, țăran, orășan, om de cultură sau muncitor, se stingea la umbra programelor ideale cu care jongla canalia politică în disprețul muncii lui, în disprețul năzuințelor lui spre mai bine.

Nepregătirea în treburile publice, semidoctismul în învățământ, incultura și improvizația în presă, lipsa totală de idealism a conducătorilor, au stârnit revoltă în sufletul poetului și pasiune pentru o nouă direcție a progresului nostru. Lupta era disproporționată. El nu vedea altă cale decât ca neamul să fie scăpat de paraziți, comunitatea românească reorganizată pe principiul de clasă dirigentă a elitelor istorice. Elementele eterogene nu trebuiau să conducă țara.

" Nu zicem că sub cerul acestei țări să nu trăiască și să nu înflorească oricâți oameni de altă origine. Dar ceeace credem, întemeiați pe vorbele bătrânului Matei Basarab, e că țara este, în linia întâia, elementul național și că e scris ca acest element să determine soarta și caracterul acestui stat" - scria el în 1882.

Atacând legiuirile cu caracter cosmopolit el a căutat fundamentul spiritual al națiunii și a spus că pe obiceiul pământului să se sprijine formele adevăratului stat românesc.

Mihail Eminescu a fost pentru revoluționarea sufletului românesc pe linia tradițiilor noastre istorice, a fost pentru a se pune piatră cu piatră la loc tezaurul risipit al moștenirilor noastre seculare. El spunea că statul românesc clădit pe instituțiile din apus s'a născut mort și nu credea într'o evoluție proprie a ideilor ce stau la baza acestui stat. Gândea că țara noastră de gospodari nu se poate chivernisi decât după legile statornic potrivite cu noi.

Din scrierile lui reiese apologia unei organizări care să fie central plasată în sufletul și viața românismului de totdeauna, de unde să pornească emanciparea națională pe toate planurile și readaptarea la cursul propriu al vieții noastre istorice. Totul într'un cadru de legi care să ducă la întărirea organismului național, în special la întărirea țărănimii, preconizând în mod absolut neînstrăinarea, indivizibilitatea pământurilor și împroprietărirea necontenită prin parcelări sistematice făcute de stat.

Considerând națiunea română comunitate de aspirații și de destin, problema minorităților, avea după el, în cadrul procesului biologic de asimilare prin căsătorii, soluția psihologică de dovedire a

a putinței de încadrare în timp după fapte și sentimente. Era intransigent pentru înlăturarea elementului eterogen dela funcțiile vitale ale acestei comunități.

In concepția lui, clasele trebuiau ridicate la rangul de forțe creatoare prin familie, școală și biserică, problema socială rezumându-se doar la organizarea muncii și realizarea echilibrului dintre aceste clase.

O stare de ordine nouă visa Mihail Eminescu, o stare de ordine în care omul devenind forță omenească să se opună tipului inert creat de parazitismul vieții politice.

Realizarea acestei stări nu putea să se facă decât crescând în spiritul ei o întreagă generație de tineret.

La acest tineret a făcut el apel și îl îndemna la faptă împotriva imoralității vremii. Il îndemna la eforturi pentru o nouă viață, pentru o nouă stare de conștiință în care să se transforme, să-și creeze putința de a deveni o energie morală prin muncă, prin cinste și mai ales prin unire.

Această stare de conștiință, era țara înoită în duhul strămoșilor și'n binecuvântarea lui Dumnezeu, era Dacia ideală pe care a visat-o Mihail Eminescu.

Ion Țolescu

"Sunt torturat astăzi cum nu m'a torturat încă nimeni până acum. Și totuși eu izbutesc să am încă dragoste față de călăii mei. Știu că nu mă veți înțelege, îmi dau seama. Poate mai târziu."

"Nu încercați și nu vă agitați ca să mă scoateți de aici."

"Nu încercați să mă scoateți de aici, pentrucă oricât ar fi dragostea voastră de mare pentru mine și încrederea voastră în mine, niciodată nu veți putea să mă ridicați pe piedestalul pe care mă pun acești mișei astăzi. Și acest lucru îl veți pricepe tot mai târziu."

Fragment dintr'o scrisoare a Căpitanului o lună de zile înainte de a muri.
HORIA COSMOVICI : Statul și Elita Legionară - 1940

DRAMA ANEI PAUKER
****

Puține evenimente au stârnit mai multă mirare și surprindere în ultima vreme, ca fulgerătoarea cădere a Anei Pauker. Hotărât, adversarii comunismului și ai ei s'au bucurat, pentrucă au primit o îndreptățită satisfacție. Iar cei vânduți Moscovei, cari în numele neamului românesc se mai pot plimba liberi prin țările democrate, ca să-și verse veninul și să-și săvârșească opera neagră a trădării, au amuțit. Dacă ar fi cinstiți, ei ar trage acum consecințele. Dar ei sunt mișei și vânduți și merg înainte pentru a-și legitima arginții pe care-i primesc. De ei deci nu ne vom ocupa. Ne-am interesat celelalte comentarii în jurul prăbușirii fetei de rabin dela Herța. In ele am citit numai răbufniri sentimentale, isbituri, răstălmăciri superficiale și ieftine. Și desigur exploatarea evenimentului politic ca atare, senzația.

Cazul Anei Pauker, trebuie privit însă mai adânc și pe toate fețele. Mai ales de către noi, cari avem o credință și ducem o luptă. Noi, cari ne revendicăm onoarea și riscurile de luptători.

Polifemismul rusesc nu e străin nimănui. Teroarea e în ultimă instanță un fruct al cumplitei lașități. Pentru a nu se "consolida" pentru a nu deveni periculoși pentru banda conducătoare, pentru tiran, capetele marilor luptători sunt din când în când scurtate. Se face primenirea cadrelor. Reîmprospătarea forțelor revoluționare. Asta pentru a stârpi orice tendință reacționară, orice tendință spre burghezire, spre limpezire interioară și intrare în tradiție.

Dar Ana Pauker, nu amenința pe monstrul din Kremlin. In configurația de azi a imperiului rusesc, ea nu putea amenința nici cu faima, nici cu forța ei, gândurile criminale și îngânfarea moscovită. Ba din contră. Ea era necesară proletarizării definitive a României și a Balcanului în genere. Căci comunizarea neamurilor de acolo se poate face numai prin străini. Naționalii oricât de fanatizați, nu dau totală satisfacție tendințelor diabolice rusești. Ei aparțin în cele din urmă neamului lor și îl apără cumva, în mod instinctiv.

Explicația acestei căderi, așadar, trebue căutată în altă parte. In alt complex de împrejurări. Trebuie altfel răstălmăcită.

Ultimele comunicate de presă vorbesc în legătură cu epurarea ei, de-o mare prigoană pornită contra mișcării sioniste române și de o prohibire totală a emigrării evreilor români spre Israel. Intre neamul ei și interesele partidului sau marile porunci ale Moscovei, Ana Pauker a cedat vocii sângelui. Ea și-a servit neamul. Drama ei este de-a fi trăit și a-și fi atins apogeul vieții de luptător la această periculoasă răscruce de drum. Intre naționalism și comunism.

*

Trebuie să ne obișnuim odată cu obiectivitatea și detașarea interioară de a vedea în comunism un product natural, o soluție necesară, a destinului evreesc. După milenii de diasporă, progromuri și desnădejdi, era normal ca un neam tenace, încercat, credincios în Dumnezeu și înțeleptit, cum e cel evreesc, să caute o soluție de spargere a cercului ce-l gâtuia. O dinamită cu care să spargă ten-

dințele naționale. Asta pentru a face loc celeilalte concepții de viață : cosmopolitismul, umanitarismul; pentru a putea trăi în mijlocul popoarelor, a se putea salva și impune printre ele, pe pământ, în forma mai largă, liberală și tolerantă, a umanității. Cum aceastâ dinamitare a formelor existente a fost concepută, asta e altă problemă. E destul să spunem că dela Marx și Engels, evreii merg pe linia luptei comuniste ca pe-o linie a lor, a mântuirii lor. Căci comunismul pretinde a desființa granițele naționale și a distruge castele, privilegiile de clasă, prin ridicarea și victoria unei singure clase: proletariatul ! Ceeace convine de minune tocmai evreilor cari n'au granițe, n'au privilegii. Așa se explică cum pretutindeni în Europa ca și'n America, acolo unde sunt persecutați ca și acolo unde sunt absolut liberi și stăpâni pe sine și viață, evreii sunt agenții credincioși, fanatici și jertfelnici ai comunismului. E suficient să amintim de Hary Gold, care a predat formula bombei atomice spionilor ruși. Comunismul pentru ei e mai mult decât o conjunctură. E o concepție de viață, o salvare. Așa că și Ana Pauker și confrații ei comuniști din România, trebuiesc priviți prin această prismă. Ei au știut să-și servească neamul, luptând pentru spargerea granițelor naționale, convinși că în largul lumii, care va fi "o apă și un pământ", neamul lor va putea trăi, se va putea desvolta. Va scăpa de groaza progromurilor, de psihologia prigonitului, care duce adesea la cruzime, la ură. Suferința e cel mai adesea un rău povățuitor și în lupta aceasta care durează de mai bine de o sută de ani, tineretul evreesc de pretutindeni s'a încărcat de glorie și de sacrificiile unei lupte uriașe, desnădăjduite. Era o cutezanță extraordinară, de a sfărâma ordinea naturală a lumii, pentru a-ți putea face un loc sub soare. Dar era, nu mai puțin, o soluție. O mântuire a unui neam. Un drum care ademenea. Care trebuia încercat.

Asta a fost însă. Si nu mai este.

Odată cu comunismul, cu formula de spargere, neamul evreesc a cultivat și naționalismul, ca credință, tradiție, limbă, unitate spirituală, concepție despre lume, și a visat mereu, prin cei mai buni fii ai lui, reînvierea, refacerea fizică a Palestinei, a pământului promis, a Patriei Sfinte. Numai puțini dintre noi cunoaștem sionismul și lupta dusă de el în sânul comunităților evreești și pe plan internațional. Or, războiul acesta al doilea mondial, în ciuda tuturor contradicțiilor, a dat câștig de cauză tocmai Sionismului evreesc. Războiul care s'a încheiat prin înfrângerea naționalismului ca formulă politică, zice-se, a dus la înființarea Statului Israel, ca singur câștig pozitiv. Naționalismul a fost înfrânt, judecat, batjocorit, deoarece luase forme ateiste, pentrucа să dea câștig de cauză tocmai naționalismului. Să statueze încădată, vizibil, practic, în ochii surprinși și mirați ai lumii întregi, că fiecare neam are dreptul la o Patrie, la un petec de pământ propriu, la o vatră a culturii sale și la o mistică a sângelui național.

Iată, curiosul, marele contratimp al istoriei. In loc să aducă biruința comunismului, a cosmopolitismului și a internaționalismului, cel de-al doilea război mondial aduce numai biruință naționalismului. Oricât de ciudat s'ar părea acest lucru, el nu e mai puțin adevărat. Și'n asta e încă o dovadă că ordinea naturală a lumii va fi greu de spart. Dar acest al doilea război mondial a mai adus și o

altă evidență. Că Rusia nu e experiența comunistă pe care Evreii au visat-o, pentru care au luptat fanatic și s'au jertfit. Rusia stalinistă dând și ea în imperialism și falsificând drumul visat, din cauza bestializării omului fără Dumnezeu și libertate, a trădat însăși comunismul.Odată cu conturarea tendințelor imperialiste și panslaviste rusești, evreii nu s'au mai simțit și nu se simt acasă nici în Rusia. De aceea au luat drumul Patriei, al emigrării spre Israel. Și pe acest drum se lovesc de sălbăticia monstrului bolșevic.

Conducând România, Ana Pauker a fost pusă să lucreze între aceste două pietre de moară: dorul propriului ei neam de a se întoarce acasă și interesele Rusiei comuniste pe care trebuia să le servească. Singura eșire pentru ea a fost dragostea pentru propriul ei neam. Căci ea n'a trădat. Dacă avea elanul unei mari, fulgerătoare convertiri, ea ar fi luat calea refugiului. Dar n'a făcut-o. Ea a rămas să-și servească neamul de acolo unde era. A făcut concesii largi compatrioților săi care plecau spre pământul visat. Și-a trimis copiii la studii în Elveția. A trimis bani în Vest. Și toate astea pentrucă a pierdut credința în comunism.

Elanul formidabil cu care toată evreimea din lume a îmbrățișat și sprijinit, chiar contra Angliei, statul lui Israel, i-a spus și Anei Pauker că este în lume o lege mai tare, mai sfântă, decât formula prin care Marx voia să aducă deslegarea chinului evreesc. Și că această lege este naționalismul. Ca o perfectă coordonare a ordinei naturale a lumii. Căci dacă "omenirea" se va înfăptui ca formulă unitară politică, economică și spirituală, ea va veni prin neamuri, nu împotriva lor, nu neglijându-le, nu distrugându-le.

Mai trebuie spus că însăși Masoneria, care multă vreme a sprijinit comunismul și-a întors acum fața dela el. Așa trebuesc înțelese purificările ce se fac la ONU, unde comuniștii, chiar americani, sunt concediați. Așa trebuie răstălmăcită și Mișcarea "Reînarmării Morale" condusă de Buchman. Se încearcă detașarea de comunism cu mijloacele specifice filozofiei și acțiunii masonice. Iată deci că pe toate liniile comunismul este recunoscut așa cum este : trădător al propriilor lui luptători și protagoniști. Formulă nenaturală. Ana Pauker, un suflet de luptător, a avut nenorocul să conducă, tocmai în acest moment crucial, când comunismul s'a declarat, s'a demascat, și când neamul său și-a ales cealaltă cale, după îndelungi veacuri de chinuri și greșeli. Steaua ei a fost sfărâmată de bocancul imperialist rus. Cum mulți luptători naționaliști au fost striviți pe vremuri de bocancul dur al "pangermanismului" ce luase locul naționalismului german.

Totuși, prin emoționanta ei cădere, prin Ana Pauker, a învins încă odată naționalismul.

De când Statul Israel există și de când însăși Ana Pauker, cea mai fanatică comunistă, a căzut servindu-l, avem și noi dreptul, măcar cât de cât, să ne servim neamul și Țara. Să îndrăsnim a o spune fățiș.

Încetul cu încetul se face lumină în lume. T.re încet, dar se face.

Căderea Anei Pauker are dreptul la o interpretare onorabilă, umană. Și e plină de învățăminte pentru cei ce-și slujesc neamul.

Vasile Ciobanu

INFLEXIBILITATEA COMUNISMULUI RUS

In luna Noembrie a.c. comunismul a furnizat lumii încă un fapt interesant, în oarecare măsură chiar senzațional: a spânzurat la Praga vre-o 11 șefi; nu șefi fasciști - aceasta fiind o treabă comună și demodată - ci șefi comuniști, de prima calitate.

Dar nu acest aspect constitue nota senzațională a evenimentului; în definitiv, în regimul comunist "mângâierea gâtului cu frânghia" intră la categoria faptelor periodice. Ceace pentru unii surprinde și ca atare consideră execuția de la Praga senzațională, este aspectul rasial al problemei. Din cei 11 nefericiți eliminați de Kremlin, 8 erau evrei, cu un trecut comunist necontestat.

Dar nici această constatare nu ar fi extraordinară; dela Leon Trotzki la Ana Pauker, șirul de evrei comuniști reduși la "tăcere" de dragostea proletară a lui Stalin, e mare.

Intâmplarea din Praga devine "inexplicabilă" și senzațională prin faptul că în așa zisul proces, acuzații au fost învinuiți <u>în mod oficial</u>, de către Procurorul General - deci de Kremlin - de naționalism iudaic, de sionism; procurorul comunist a pledat așa dar în acest proces ca un autentic antisemit.

Curioasă pare evoluția doctrinei acesteia comuniste, lansată ideologic de evreul Karl Marx și așezată în primele-i forme practice de evreul Leon Trotzki; și de compătimit este starea sufletească a atâtor alți evrei în serviciul comunismului, care desigur și-or fi pipăit cu groază gâtul, în momentul când coarda comunistă își făcea datoria pe gâtul coreligionarului lor comunist Slansky. Se întâlnesc în acest plan de răsturnare de situații, ironia cu tragicul. Dar peste aspectul sentimental al procesului din Praga, se detașează o constatare sigură și rece : comunismul rus, recte Kremlinul, a devenit <u>în fapt</u> între altele, <u>și antisemit.</u>

* * *

Așa dar, începând cu Noembrie 1952, arsenalul comunist rus pune în funcțiune un nou instrument : un antisemitism bine calculat și inflexibil aplicat.Nu credem că ne înșelăm dacă ne permitem a afirma că aceasta echivalează cu o reală acțiune de exterminare a elementului evreesc din spațiul controlat de Kremlin.

Cum se poate explica această virare a comunismului rus pe o direcție diametral opusă celei de până acum, față de evrei ?

Găsim că analiza acestei probleme nu e atât de grea. Mai mult chiar, cu toată confuzia și surprinderea produsă în opinia publică de procesul din Praga, confusie și surprindere care încă persistă, considerăm că noua atitudine a comunismului rus față de evrei, se încadrează în <u>ordinea logică</u> a acestui sistem infernal.

Comunismul este teoretic un concept internațional. In fapt însă este un sălbatec instrument în serviciul exclusiv al imperialismului dictatorial rus.

Pe traectoria realizărilor pe dimensiuni mondiale a acestui imperialism, orice rezistență reală sau incipientă este eliminată fără nici-un considerent.

Kremlinul calificā de rezistențā, nu numai orice acțiune de contracarare sau întârziere, ci și ori și ce manifestare cât de palidā de ajustare a programului unic și definitiv, trasat de Stalin, ca și orice prezențā care ar întârzia înscăunarea cât mai rapidā în punctele de comandā din raza comunistā, de elemente comuniste exclusiv rusești, indiferent de valoarea comunistā a elementelor de altā naționalitate.

Deci, inflexibilul plan stalinian, este de a așeza în timp, în spațiul ocupat, în toate punctele de comandā, numai comuniști de originā rusā, bine îndoctrinați și îndelung verificați; adicā, de a înscăuna perfect și sigur stăpânirea rusā, la adăpostul secerii și ciocanului.

Aceasta este logica și totodatā explicația antisemitismului actual al Kremlinului. Acest antisemitism este o consecințā a înlocuirei treptate a comunismului internațional din zonele ocupate, cu un comunism național autentic rus. Iar aceastā înlocuire se opereazā de fapt prin simpla eliminare de la conducere a comuniștilor alogeni, întrucât "înlocuirea" în sine este strāinā practicei comuniste.

In fața imperativului de rusificare, s'a epuizat nu numai prima ediție de conducători comuniști autohtoni ai statelor ocupate, ci în unele din aceste state se pare cā s'a ajuns chiar la ediția 5ª.

Cine astăzi își mai reamintește în România de exemplu de Lucrețiu Pătrășcanu, întemeietorul partidului comunist român și omul "forte" din primele luni de ocupație sovieticā ? Nu numai cā nu-și reamintește, dar înseamnā un pericol de moarte numai a pomeni involuntar numele lui.

Și acesta este "progresul socialist" în toate statele de sub Cortina de fier.

Dar dece Kremlinul aplicā metoda "înlocuirei" și elementului evreesc din spațiul sovietic, când acest element nu este constituit într'o națiune stăpânitā de regimul sovietic ?

Pentru a înlesni explicația, este util sā subliniem douā considerente: 1.- Kremlinul este un cartier general superinformat.
2.- Kremlinul își eșaloneazā loviturile în timp, în raport direct cu forța obiectivului de atins.

Este just cā evreii aflători în spațiul sovietic nu dețin un teritoriu propriu; formal deci nu au un stat. Dar deși atât de răspândiți, ei alcătuesc de fapt în interiorul acestui spațiu o adevăratā națiune, sentimentul lor de solidaritate, trecut prin atâtea probe, depășește în intensitate obligațiunile ideologiei comuniste. Adicā, evreul din Ungaria, cu cel din Rusia și cel din Polonia, sunt mai întâi evrei și apoi comuniști. Kremlinul știe deci cā evreimea comunistā reprezintā o forțā naționalā diferitā de cea rusā, care ar putea sā încurce socotelile de rusificare ca și oricare altā națiune de sub Cortina de fier. Ca atare, aplicā elementului evreesc același tratament de decapitare și rusificare, ca și celorlalte națiuni.

Dar dece Kremlinul aplicā aceastā măsurā tocmai acum ? Pentrucā după cum am spus mai sus, Kremlinul aplicā loviturile programate la timpul oportun și natural, cu atât mai întârziat cu cât obiectivul e presupus mai puternic.

Iar Moscova știe cā forța evreeascā din spațiul sovietic, are și doi corespondenți în afarā, destul de activi și de puternici : Statul Israel și evreimea de dincolo de cortinā cu centrul de gravitație în Statele Unite.

Moscova a sperat aproape cu tăria unei convingeri cā pe de o parte Statul Israel va deveni un satelit al său de gradul II, prin intermediul căruia putea sā spargā și apoi sā capteze întreaga lume islamicā, iar pe de altā parte, cā evreimea apuseanā și în deosebi americanā, va susține fārā rezerve acțiunea și propaganda de adormire a Occidentului în raport cu pericolul sovietic.

In ultimul timp însā, Moscova și-a dat seama cā ambele aceste speranțe sunt iluzorii; mai mult, cā aceste douā obiective râvnite, s'au înclinat în mod evident și cu suficientā greutate, pentru balanța occidentului.

Luând în considerare aceastā semidefinire de poziție adoptatā de evreimea din exterior și temând în consecințā și o acțiune de contaminare din partea evreimei din interior, Moscova a hotărât ca măsurā de precauție și ca metodā generalā, sā aplice acesteia din urmā sistemul de decapitare pe națiune, așa cum s'a procedat și cu celelalte națiuni ocupate.

Aceasta este poziția în care se încadreazā procesul din Praga, iar evoluția nouii atitudini antisemite a Kremlinului va avea repercursiuni determinante în adevărata încleștare care se întrevede între Orient și Occident.

Datele problemei "Răsărit-Apus" sunt de-acuma situate sub un unghiu nou.

Grigore Arbore

INTELEPCIUNEA POLITICIENILOR
****

Inamicul nº 1 pe care Legiunea l-a combătut și-l va combate totdeauna până la exterminarea lui, au fost și sunt politicienii oportuniști. Precizăm chiar, deoarece răuvoitorii pot trage concluzii neverosimile : politicienii oportuniști și nu alții.

Din nefericire, au fost și sunt încā foarte numeroase aceste "vulpi șirete", cum le-ar numi Machiavel. In goana lor spre un mai bine...personal, au cârmit când la dreapta, când la stânga, după împrejurări. Nu-i de mirare cā mulți politicieni de bunā credințā, s'au văzut angajați în acțiuni dăunătoare principiilor lor de conduitā . Totdeauna însā era prea târziu și nu mai puteau da înapoi.

In momentul de fațā, pe plan internațional, trăim efectele aceleiași stări creiate de politicienii oportuniști din toate partidele din lume.

Laski, într'o carte celebrā, spune cā nota generalā a lumii burghezo-capitalistā de astăzi, este panica. Aceastā teamā e complexā. E teama de o reînviere a hitlerismului, teama de bolșevism, ca și teama de a se schimba într'o formā sau alta, de a se regenera, calapodul politic uzat de la Revoluția Francezā și până azi, deși nu reprezintā decât un compromis și nu o realizare a ideilor revoluției.

Reese cā atitudinea acestor politicieni, nu reprezintā tendința conservatoare a negustorului cu tradiție, ci teama pur și simplu a echilibristului fārā experiențā, ajuns la mijlocul sârmei.

Hitlerismul din punct de vedere politic e mort. Cu greu s'ar mai putea reface, deşi ideologic mai dăinueşte.

Comunismul are în favoarea sa, dorinţa exprimată de a responsabiliza "clasa de jos" la o guvernare proprie. Mai mult chiar, desfiinţând clasele sociale, oferă tuturor, drepturi egale pentru năzuinţi egale. Lumea burghezo-capitalistă crede - şi de aceea îi e teamă - de comunism - că, dacă Revoluţia Franceză a distrus sistemul feudal, Revoluţia Comunistă apare ca o forţă nouă, cioclu al capitalului, cu menirea de a oferi puterea masselor.

Dar între cele două revoluţii este o mare diferenţă. Pe când Revoluţia Franceză a apărut după o perioadă de serioase pregătiri, când clasele de mijloc erau nu numai capabile, ci chiar superioare clasei nobililor, deci îndreptăţite de a lua în mână destinele neamurilor, astăzi nu se poate vorbi acelaş lucru despre clasa proletară.

Pentru politicieni însă aceasta nu-i o justificare. Ei vor să rămână cu orice risc pe poziţie. Aceeaşi teamă pe care nobilii de altădată o aveau de a pierde privilegiile, paralizează pe nobilii de azi. Deaceea nu sunt capabili să găsească un mod de a împăca divergenţele fundamentale ale societăţii noastre, evident fiind că, pentru ei înşişi "exploatare omului de către om" nu mai poate fi o atitudine valabilă.

Natural, tendinţa înţelepţilor lumii este de a găsi această formulă. Ei se isbesc pe de o parte de teama politicienilor. Pe de alta de atitudinea Rusiei, care a înscăunat cel mai teribil regim de dictatură cunoscut în istorie - deoarece sclavul de odinioară era împăcat cu soarta lui, neavând conştiinţa "dreptului" de a fi liber.

Sistemul de dictatură comunist probează prin el însuşi, că pătura proletară nu e în de ajuns de pregătită pentru a lua în mână destinele sale şi...ale altora. Afară de aceasta, evoluţia societăţilor naţionale nu s'a realizat în proporţii egale şi deci e absurd a pretinde astăzi, realizarea unui "rai" sovietic mondial.

In faţa ameninţărilor comuniste, se caută cu disperare soluţii rapide şi...eterne. Dar dacă societatea omenească va ajunge la o formă de guvernământ internaţional, nu e secolul 20[a] care va vedea această realizare şi nu va apare în umbra principiilor minore, a "intereselor sinistre" aşa cum Jeremy Bentham le numea, fie de familie, de clasă sau de naţiune.

Europa, din cauza proximităţii imperiului roşu, e mai adânc frământată de această idee. Dar Anglia şi de data aceasta exprimă dorinţa unui compromis, care dacă se va realiza, va adăuga încă o verigă la lanţul istoricelor compromisuri engleze. De cealaltă parte a oceanului, "noua aristocraţie", fabrică gumă de mestecat şi pune la ciorap încă un galben, rugându-se la Dumnezeu s'o mai ţină încă un an fără răsboi...In timp ce ruşii se pregătesc pentru lovitura finală.

Iată rezultatul înţelepciunei politicienilor cu viziuni internaţionale, care nu au căutat şi nu caută soluţii pe un plan superior intereselor personale sau de grup economic, care au redus "valorile" la volumul unei case de fier.

Lumea noastră trăieşte într'o continuă expectativă. Indecizia politicienilor slăbeşte rezistenţa morală şi elanul masselor. Profitul categoric revine în mod fatal comunismului.

Şi iată dece "massele", care au fost ucise ieri "democraticeşte", iar astăzi sunt ucise de tovarăşul proletar - bine înţeles, fără rafinament, ci pur şi simplu - mâine, sătule de moarte şi de politicieni democraţi sau comunişti, îşi vor îndrepta speranţele spre alte forme de viaţă şi de guvernământ. Vor căuta omul puternic, căci acela le asigură independenţa şi siguranţa. Dar în acelaş timp vor pretinde ca el să fie înţelept şi dezinteresat; pentru a le fi asigurată, odată cu progresul, şi liniştea sufletească.

Inşişi englezii, poporul cel mai conservator, recunoaşte aceasta încă din 1942. In "Looking Ahead. Educational Aims", Comisia generală a Reconstrucţiei de după răsboi, spune :

" Caracterul conducătorului puternic, înţelept şi dezinteresat, este unul din atributele care se întâlneşte cu uşurinţă în literatura populară; pentrucă reprezintă ceeace toţi oamenii doresc ca conducătorii lor să fie, aşa după cum toţi copiii îşi imaginează părinţii. Obligaţia primordială a Regatului Unit, este de a transforma această dorinţă într'un ideal naţional, prin care fiecare copil să-şi identifice propriul său viitor."

Deci, noi legionarii, ca reprezentanţi ai unei soluţii de organizare politică şi economică, care să ridice "omul" din starea de degradare socială şi spirituală în care se află, avem obligaţia să luptăm cu toată ardoarea împotriva politicienilor oportunişti care ne-au adus în starea de azi şi'n acelaş timp să ne căznim a deschide ochii politicienilor cinstiţi, pentru a nu mai cădea în greşeala de a susţine pe cei care nu merită.

Numai astfel se va putea pune ordine la noi în casă şi'n marea casă a omenirei.

Marcel Preoţescu

DIN LUPTA PARTIZANILOR
ANTI=COMUNIŞTI ROMANI

****

INCEPUT DE HAIDUCIE

Prin Mai 1948, am fost arestat de Securitatea Judeţului Tulcea şi închis în închisoarea din oraşul Tulcea. Aici am avut ocazia să văd fel şi chip de maltratări barbare făcute de comunişti celor închişi. Spre pildă : te desbrăca la pele şi se punea să te bată cu un băţ dela degetele picioarelor şi până la cap. Apoi, te punea într'un picior şi cu mâinile în sus şi unul din agenţi la spate cu băţul, cum făceai o mişcare te şi lovea. Dealtfel, când te băga la cercetări dădeau drumul la Radio să nu se audă ţipetele şi te lucrau până te lăsau lung pe pământ. Mie mi se făcuseră numai răni degetele cât timp am stat acolo.

Protestând oamenii din Comuna mea, mi s'a dat drumul la 17 August 1948, dar prin Februarie 1949 am aflat printr'un prieten că voi fi arestat din nou. Atunci m'am hotărât să fug. M'am desprins de ai mei şi am luat calea codrului. După cele suferite, eram hotărât să nu

mă mai las prins. Mai bine să mor luptând cu ei decât să mă las prins viu. Ştiam eu că există o grupă de partizani şi-am plecat întru căutarea lor. Dar nu i-am găsit. După câteva săptămâni prin Deltă, m'am întors în sat, la părinţii mei. Am făcut într'o noapte o groapă în pământ, am netezit-o bine, iar deasupra am pus frumos coteţul câinelui. Mă strecuram acolo şi puneam coteţul deasupra de nici că se putea ghici ceva. Câinele îmi era paznic.

Dar Securitatea nu mă uitase. Mă căuta peste tot locul. Văzând că nu mai apar nicăieri, l'au chemat pe tatăl meu, om bătrân de 78 de ani, la postul de miliţie, şi l'au ameninţat că dacă nu spune unde sunt eu, îl vor aresta pe el. Când s'a întors bătrânul, l'am întrebat ce i-au făcut şi el mi-a spus c'ar fi bine să mă predau. Văzând acest cuvânt, am părăsit groapa, plecând la pădure.

La 28 Mai 1949 mi-a venit şi fratele meu Parfene, care avusese un proces şi fusese condamnat la 5 ani, dar reuşise să fugă. Amândoi am început viaţa de partizani în Deltă, fugăriţi şi urmăriţi peste tot locul de poterele miliţiei. In 24 de zile am fost scoşi din 12 locuri, dar nu ne-au prins. Noi cunoşteam mai bine ca ei Delta şi ascunzişurile ei.

Intr'o zi am primit veste de acasă că soţia mi-a fost bătută rău de Miliţie. M'am hotărât să merg în sat să văd cu ochii mei ce s'a întâmplat. Am reuşit să intru pe înserat, sigur că nimeni nu m'a zărit. Era seara de 14 Octombrie 1949. Dar fusesem observat de doi agenţi comunişti şi anume Neculai Avram şi Ion Cucos, după cum am ştiut mai târziu. Aceştia au anunţat Securitatea imediat cu secretul pe care l'au avut: 81-82. Aşa eram eu numit în limbajul secret al Securităţii. Urgent au venit un grup de 48 de comunişti şi mi-au încercuit casa. Cinci dintre ei au forţat uşa şi au intrat în tindă. Eu care dormeam cu coatele pe masă m'am trezit când au început ei să spargă uşa şi am tras cu puşca înspre uşa tindei. Doi au reuşit să fugă afară iar trei s'au ascuns repede în camera de dincolo unde erau copiii. Eram aşa dar la numai 4-5 metri unii de alţii. Copiii plângeau. Afară în plevar, rămăsese fratele meu Parfene să doarmă. Acuma trezit şi el în focurile de armă, a început lupta cu potera ca să mă ajute pe mine. Eu aici, încolţit în odaie, nu prea aveam în cine să trag. Aşteptam să apară vreunul ca să-i sbor capul, dar nici unul n'avea curajul să intre unde eram eu.

Văzând că se face ziuă, fratele meu a fost nevoit să se retragă. Eu la fel îmi făceam socoteli cum să fac să ies din odaie. Cum eram aproape de cei ascunşi în odaia copiilor, vorbeam cu ei fără să mai tragem focuri. Locotenentul de jandarmi îmi cerea să mă predau. I-am răspuns că nici mort nu mă vor avea. M'a ameninţat că ia fata mea în braţe şi vine cu ea să mă împuşte. I-am spus că tot îl ucid înainte de a mă atinge el pe mine. Apoi am strigat la copii să se bage sub pat c'am să le arunc o granadă. Cei trei miliţieni au fugit îndată după sobă. Era momentul prielnic. Nu mă mai puteau vedea dacă ieşeam acuma. Am aruncat deci două granade , însă afară în cei ce mă împiedecau să ies. Am văzut căzând doi răniţi, ceilalţi au luat-o la fugă să se ascundă după un dâmb. In acel moment am ieşit şi eu din odaie afară. Era ziuă, dar din fericire o dimineaţă cam ceţoasă. Tocmai ce-mi trebuia. In acel moment sosea şi camionul cu muniţii şi încă mulţi alţi miliţieni. Voiau să coboare o mitralieră. Nu mă puteau vedea bine din

cauza ceţii. Şi erau foarte ocupaţi cu descărcarea mitralierii şi muniţiilor. Am tras câteva focuri înspre ei şi m'am strecurat pe lângă un gard scund. Cunoşteam locurile cu ochii închişi. Ei nu mă puteau vedea. Au început să tragă din toate părţile fără ţintă. Eu pe brânci mă strecuram uşurel. Focurile lor nesăbuite îmi arătau unde-i locul mai primejdios. Sgomotul era aşa de mare că chiar de-aşi fi cântat nu mă mai găseau.

Dar tot ceaţa m'a salvat. Nu se vedea la cinci metri. Am plecat spre baltă unde mi-am regăsit pe fratele Parfene. Aveam noi locul nostru de întâlnire. Scăpasem amândoi ca prin urechile acului. Doar acum am zărit găurile făcute de gloanţe în scurta mea de blană. Ieşeau firele de lână de prin tot locul. Dar nu era nimic, bunul Dumnezeu mă salvase, nici un glonţ nu-mi crestase pielea.

Aşa a început viaţa mea de partizan contra comuniştilor.

Neculai Croitoru

(In numerile viitoare ale Daciei vom continua povestirea vieţii acestui român, care a luptat doi ani de zile contra miliţiei comuniste din Dobrogea.)

Avem cu toţii acelaş isvor de înoire a puterilor noastre sufleteşti şi la acest isvor de apă vie ne împrospătăm energia.

Lupta este grea şi cu totul inegală. Dar zorile biruinţei sunt aşa de măreţe, că nici o piedică nu ne cutremură.

Pe drumul acesta vor cădea mulţi. Noi să ne rugăm lui Dumnezeu să sfârşim în credinţa care ne-a rămas moştenire.

In aceste vremuri atât de strivitoare şi în stare să deschilibreze raţiunea şi fiinţa noastră, să ne ferim de exagerări, să nu alunecăm pe linia unui sectarism primejdios desvoltării viitoare.

Datoria noastră este să ne păstrăm şi să progresăm. Intr'asta constă tot rostul nostru, toată valoarea noastră.

Ca să împlinim această datorie sunt multe căi, una mai necesară ca cealaltă, toate la un loc formând un ansamblu de ramificaţii, care duc către acelaş scop. Pe deasupra tuturora, legându-le şi dându-le întrebuinţare efectivă este însă, capacitatea de prezentare a misiunii neamului nostru, condiţia de unitate a elitei conducătoare pe liniile mari ale statului român şi perseverenţa acestei elite de a urmări desvoltarea poporului în toate domeniile de activitate : publică, socială, naţională.

VASILE LASINSCHI

Portrete legionare
****

VASILE IASINSCHI
****

In Legiune, atingerea unei vârste înaintate, s'a dovedit a fi un eveniment destul de rar. Vorbesc de acei dintre legionari cari au acceptat a rămâne cu orice risc pe poziții, înfruntând cu bărbăție furtunile ce s'au abătut asupra Mișcării necontenit și din toate părțile.

Să nu uităm apoi că în afară celor căzuți în lupte, răpuși de plutoanele de execuție, sau morți pe frontul rusesc, în prima linie de foc, în faimoasele unități de "reabilitare", sute și mii au sucombatîn urma schingiuirilor la care au fost supuși sau din cauza bolilor contractate în lagăre și închisori.

Dacă în Mișcarea Legionară, rândurile celor care au constituit primele contingente de luptători s'au rărit atât de înspăimântător apoi din mica falangă înainte-mergătoare, ce s'a format în jurul Căpitanului, încă dela începuturile Legiunei, supraviețuitorii sunt ade - vărate rarități. Sunt ca niște stejari singuratici, rămași neclintiți în mijlocul pădurii culcate la pământ de furtună.

Unul din acești stejari, care a rezistat tuturor uraganelor ucigătoare și a cărui prezență astăzi în mijlocul nostru trebue s'o privim ca pe un adevărat dar al Providenței, este :

Vasile Iasinschi, care, în ziua de 18 Decembrie a acestui an a împlinit frumoasa vârstă de 6o de ani.

Vasile Iasinschi - Bădia - cum îi spun bucovinenii săi, s'a născut la 18 Dec. 1892, în Burla, jud. Rădăuți.

Pe vremea aceea, "libertățile" de care se bucurau Românii în Impărăția Pajurei cu două capete, le cunoaștem prea bine.

Dorința de a scutura cu un ceas mai de vreme jugul străin și de a da mâna cu frații români din Regat, devenea din ce în ce tot mai arzătoare și în inimile bucovinenilor. Mulți din tinerii naționaliști treceau clandestin în "Țară", fie din cauză persecuției, fie chiar și numai din convingerea că ajunși odată "dincolo", vor putea lupta mai cu folos pentru cauza românească.

Dând urmare unei porunci lăuntrice, care, de aci înainte avea să-i călăuzească pașii întreaga viață, Vasila Iasinschi, abia scăpat de pa băncile liceului din Suceava, fuge în Moldova românească.Aci se oprește la Iași, unde se înscrie ca student la Facultatea de Farmacie iar în August 1916, când goarna mobilizării generale vesti începutul răsboiului nostru de întregire, tânărul student bucovinean, se înrolează numaidecât ca voluntar, în armata română.

După terminarea răsboiului, mulțumit că a putut și el contribui cu ceva la înfăptuirea marelui ideal național, Vasile Iasinschi se reîntoarce la Iași, unde își ia linența în Farmacie. In 1922 se căsătorește, stabilindu-se la Rădăuți.

Ar fi putut să ducă o viață liniștită, închinată familiei, la adăpost de orice griji. Dar în sufletul său de român, răsună din nou glasul neamului său, care-l cheamă insistent la luptă. Națiunea trezită din letargia în care o cufundaseră șirul de asupriri și nedreptăți din lungul veacurilor, își striga acum dreptul la viață. De astă dată pe lângă dușmanul care pândea la granița, un alt dușman, tot atât de primejdios, măcina dinăuntru temelia neamului românesc.

Pătruns de seriozitatea momentului prin care trecea Țara și convins că numai tânăra generația, curată la suflet și hotărâtă de jertfă, va mai putea aduce salvarea, farmacistul Vasile Iasinschi își lasă farmacia și pornește sub steagul marilor chemări...

Numele lui este tot mai des rostit. Bucovina începe săl cunoască. Studențimea naționalistă privește cu speranță la tânărul farmacist, ca la un conducător de mâine.

Când curentul naționalist a început să ia formă concretă,locul pentru un suflet idealist ca Vasile Iasinschi n'a putut fi decât în Legiunea întemeiată de Corneliu Codreanu. Mai târziu, aflăm din Cartea Căpitanului că "în întreaga Bucovină curentul si organizarea legionară crește sub buna și priceputa comandă a vechiului și distinsului naționalist Vasile Iasinschi."

Prin munca ce o depune pentru cauza legionară, precum și grație calităților sale, Vasile Iasinschi își câștigă un loc de frunte printre legionarii Gărzii de fier, dar în acelaș timp și pe lista neagră a poliției.

Când în Dec. 1933, se ordonă arestarea în massă a legionarilor, o întreagă armată de jandarmi și polițiști se îndreaptă spre casa "subversivului" fruntaș legionar Iasinschi, pe care o iau cu asalt spărgând ușile. Datorită unei minuni, scapă dela un atentat care putea să-l coste viața. Este arestat și dus la Jilava, unde fuseseră strânși legionarii din întreaga țară, în frunte cu Moța, gen. Cantacuzino, etc. Aici puternica-i personalitate a avut ocazia să se impună. In deosebi, atitudinea lui serioasă, demnă în toate împrejurările și încrederea, plină de calm, cu care privea desfășurarea evenimentelor, ce aveau să hotărască soarta tinerei noastre Mișcări.

Este implicat în procesul Gărzii, alături de Căpitan, Moța și ceilalți, proces care se termină, după cum știm, cu o răsunătoare achitare.

In scurtul răstimp de relativă liniște prin care a trecut Garda, îl găsim comandând tabăra dela Rarău. Participă deasemenea la tabăra din Carmen-Silva, unde se găsea Căpitanul și la alte două tabere din Bucovina.

Viața lui Vasile Iasinschi s'a împlinit cu viața Legiunei pentru care a suferit toată gama umilințelor și prigonirilor de care aceasta a avut parte. Căpitanul l'a iubit și l'a stimat, acordându-i o deosebită încredere.

Când trupurile neînsuflețite ale martirilor noștri scumpi că-
zuți în Spania pentru Cristos, au fost aduse în Țară, comandantul le-
gionar Vasile Iasinschi este însărcinat de Căpitan cu primirea trenu-
lui funebru în gara Grigore Ghica Vodă. Pe întreg itinerariul ce l'a
urmat trenul prin Țară, în drum spre București, Vasile Iasinschi a a-
vut misiunea grea și desigur dureroasă, dar de neperitoare cinste
pentru el. Tot lui, i-a acordat Căpitanul onoarea de a organiza pe
Bucovina, Corpul de elită "Moța-Marin".

In alegerile generale din 1937, Vasile Iasinschi își depune candidatura în jud. Storojineț. Nu ajunge însă în Parlamentul Țării,

acele alegeri, în care legionarii repurtaseră o biruință atât de strălucită, fiind anulate din rațiuni "explicabile".

Incepe apoi prigoana cea mare. Vasile Iasinschi este internat în lagărul dela Dragomirna. De aci este dus la Miercurea Ciuc, apoi transferat la Vaslui. Cu voia lui Dumnezeu scapă însă din cutremurătoarele măceluri.

In vara lui 194o, cu prilejul ciuntirii Bucovinei, se mută cu familia la București, unde se pune la dispoziția Comandantului, ajutând la pregătirea și desfășurarea evenimentelor, cari în Septembrie al aceluiaș an au dus la prăbușirea domniei sângeroase a regelui Carol.

In Guvernul Național Legionar, Vasile Iasinschi ocupă postul de Ministru al Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale. In acelaș timp conduce și Corpul Răsleților. Lovitura de stat dată de gen. Antonescu, îl silește a părăsi Țara și a accepta ospitalitatea Germaniei, care găsește de bine a-l interna împreună cu ceilalți "oaspeți" în lagărul dela Berkenbrück. Cunoaște apoi succesiv binefacerile K.Z. Spandau, Buchenwald, Dachau.

Suferințele îndurate au fost multe. Suferințe fizice, dar mai ales sufletești. Dar anii de luptă, de închisori și nedreptăți, nu i-au putut încovoia tăria sufletească, tăria sufletului său mare.

Vasile Iasinschi a trăit profund fenomenul legionar și-l trăeste și astăzi într'o integrală dăruire pentru idealurile mari ale Neamului.

Acolo, pe pământul Spaniei, în care au luptat și-au murit Moța și Marin, Vasile Iasinschi continuă a-și închina gândul, inima și neobosita lui muncă de fiece zi pentru România lui dragă.

Prin articolele sale, publicate în "Libertatea", prin scrisorile ce nu precupețește a le scrie în stânga și în dreapta legionarilor din exil, radiază ceva din acel suflu magic pe care l'am simțit odinioară în preajma Căpitanului și care ne-a dat întotdeauna, când începeam să obosim, noi forțe, nouă încredere și mai ales voința de a merge cu orice preț înainte.

De această încredere, de această forță sufletească, avem nevoie acum mai mult ca oricând, căci în fața noastră se ridică astăzi asemenea unui munte uriaș, ce pare de nebiruit, problema desrobirei Patriei.

Exilul nostru poate să fie de scurtă durată; poate totuși, dura încă mulți ani.

Viața Comandantului Bunei Vestiri Vasile Iasinschi ne poate servi tuturor ca cel mai elocvent exemplu de ceeace Căpitanul numise eroism de durată. Numai acest eroism, credem, ne va putea da, ne va putea asigura de astă dată, biruința.

Nicu Iancu

"...generația de azi este nu numai nouă,
dar și decisivă. O așteaptă sau o mare onoare,
sau un blestem veșnic, dacă n'ar birui."
SIMION MEHEDINȚI - Răscumpărare...
pag. 76
Colecția Omul Nou

MORMÂNTUL CAPITANULUI
****

de Radu Gyr (29.XI.1940)

"De-aci'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
și Veacul care curge peste țară
începe din cenușa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Inviere,
prin tine luminăm de Veșnicie.

Prin tine bem, setoși, din Mântuire.
Prin tine doar, ne-am curățit de zgură...
Isvor ne ești și cină și zidire
și patrafir și cuminecătură...

Ești azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă.

Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră'n aur ferecată.
Dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirnă de balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și ne preschimbă'n torțe și în spade.

Cu duhul tău - mireasmă de grădină -
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
și ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni din închisoare;
și rănile din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta, mișeii și vicleniі,
și se vor bate'n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
și duhul tău, țâșnind din Veșnicie,
într'un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie !"

3o NOEMBRIE 1938
****

După credința poporului nostru în această noapte a Sfântului Andrei, umblă strigoii pe la casele oamenilor, ca să-i strângă de gât și să-i chinuiască până își dau sufletul. De aceia bunii noștri ță - rani, ungeau ușile și ferestrele cu usturoi, ca să gonească duhurile necurate. Și nici țipenie de om nu aflai pe ulițele satelor dela căderea amurgului. Și apăreau strigoii aceștia în chip de lup, clănțănind înfiorător și era vai de ființa lui Dumnezeu care cădea în capcana lor...

Așa a fost și acum 14 ani, când nici o ființă omenească n'a putut ști că la miezul nopții se frângea viața Căpitanului, ucis mai mișelește decât ultimul criminal ce-ar fi putut exista sub soare.

Stăpânul zilei, fără să se gândească măcar că se face ucigașul Neamului românesc, fără milă, fără frică de Dumnezeu la care se mai închina în fața lumii, spurcându-l, a poruncit ca în Evul Mediu, asasinări. A lăsat să se întrevadă că aranjează situația Țării amenințată de dușmani, că vizitele în străinătate vor reface ca în basme , toată nechibzuința lui de satrap.

Poporul i-a simțit manevra diabolică, dar tot nu putea crede că se va săvârși o nemaipomenită crimă față de un ales fiu al Țării. Dar el, stăpânul zilei, a lăsat să se vadă că are asentimentul Europei să facă orice-o vrea în România și că actele de teroare deslănțuite prin dictatura din 1938, dictatură regală (!!) sunt confirmate și admise întru totul. Mai ales Germania îl interesa pe tiran. Si este de neuitat modul de intimitate cum s'a lăsat fotografiat la masă cu Hitler, numai ca să inducă în eroare opinia publică.

Când i s'a prezentat la graniță plicul cu executarea ordinului, tiranul deja știa. A pălit, cum pălesc lașii. Dar s'a bucurat în sine, căci biruise. El nu știa că morții sfințiți prin martiriu nu pot fi biruiți...N'a avut viziuni și coșmaruri, căci nopțile și le-a petrecut în orgii, ca să nu vadă nici sângele vărsat, nici mâinile stropite cu cel mai nevinovat sânge omenesc, sânge sfințit...

Dece și-a omorât "dușmanul", căci n'avea nici un drept s'o facă ? A vrut să întoarcă vremile medievale ? Dar Vlad Tepeș nu-și omora boierii credincioși ci pe mișeii, trădătorii de țară și becisnicii ce nu meritau lumina soarelui! Dar Ștefan cel Mare își ucidea doar pe trădători, iar pe cei vrednici îi înălța la ranguri de boierie! Corneliu Codreanu nu i-a fost nici dușman, nici pretendent la tron, nici rival politic, nici nimic . Corneliu Codreanu, cel asasinat mișelește, l-a avertizat doar printr'un istoric memoriu, ca să pună capăt jafului din Țară, și să dea poruncă, să răspundă cu capul ce-l ce fură Țara. Atât.

Dacă credea că este periculos Statului, avea legi constituționale la dispoziție care să-i încadreze vinovăția (!?) și să dea pe mâna justiției fapta "gravă", nu să se antureze de oameni mișei și să treacă la asasinat. Aceasta este victorie regească ? Poate poporul românesc să uite vreodată această crimă, care a însângerat istoria unui neam pașnic ? Poate poporul românesc să ierte vreodată pe acest ucigaș ? Nu văzuse oare tiranul că nu este iubit nici de ultimul lui

valet, că este urât de cel din urmă țaran și lucrător conștient ! Nu înțelesese oare că o țară nu se conduce din hrubă, înconjurat de incapabili și de lipsiți de sentimente patriotice ! Că Țara își vrea conducătorul ei înțelept, mare, iubitor, care apleacă urechile la durerile ei, îi vindecă rănile și o mântuiește de rău !...

Biata Țară Românească, își arătase dorința ei în 1937.Tiranul crezându-se stăpân adevărat al poporului pe care adeseori l'a ofensat amarnic, a jurat moarte celui mai curat om politic ce l'a avut vreodată România. Moartea n'a întârziat să vină, dar cel mort a înviat pentru Neamul Românesc, iar călăul lui fuge din țară în țară, ca un Ahasverus al crimei. Mereu hoinar, se interesează dacă nu s'ar mai putea cumva, prin mijlocirea vreunui Stat mare, indiferent care, să capete măcar o bucățică de pământ spre a mai fi ce-a fost...

In nopțile de veghe, se gândeste oare la întregul cortegiu de morți pe care în demența lui notorie l'a provocat ? Nu s'o gândi oare că poate s'ar fi răsturnat istoria Țării și s'ar fi schimbat destinul ei, dacă înțelegea glasul poporului ieșit din străfunduri prin geniul marelui Codreanu, pe care a poruncit să-l ucidă ?Nu crede oare că întregul Neam românesc ar fi murit, ca unul singur, alături de cel mai mare monarh ce l'ar fi avut, dacă nu ucidea, ci se sfătuia cu marele Căpitan ?...

In noaptea Sfântului Andrei, să se gândească odată măcar la jertfirea nevinovată, care n'a slujit nimănui, ci dinpotrivă a năruit sufletul Țării într'o beznă în care nu mai răzbește lumina.

La 14 ani de tristă comemorare, reamintim tiranului, că moartea lui Codreanu a adus după ea Invierea lui, în sufletele milioanelor de Români cinstiți, cari apără Țara vândută cu sângele lor, că Țara are doar în amintirea și protecția lui sfântă, marea speranță de a renaște din propria-i cenușe.

In această zi, lumea slăvește amintirea unui sfânt și blestemă un înfiorător strigoi !

1o DECEMBRIE 1922
****

Motivul a fost o chestiune simplă în aparență : insuficiența materialului anatomic pentru o facultate de medicină din țară. Realitatea era alta. Elementul românesc nu se mai simțea acasă la el și aceasta din cauza vieții politice venale de după răsboiul care s'a sfârșit cu crearea României mari. Influența politicei otrăvitoare ce se vârâse în toate domeniile vieții, a făcut să se nască în țară început de revoltă. Demagogia se răsfăța din plin, poporul era înșelat cu tot soiul de promisiuni, numai spre a da votul constituțional, după care se intra în normal, adică parlamentarii, făceau cele mai nerușinate afaceri, făgăduiau tot ce se putea făgădui, și nu-și mai aduceau aminte de datoriile ce le aveau...Se mergea până acolo cu corupția, că ministrul internelor organiza din spirit demagogic manifestațiuni comuniste pe stradă, permițând sindicaliștilor să facă absolut ce vor, să fluture prin fața Palatului Regal stindarde moscovite, să amenințe monarhia, etc.

Cei ce săvârşeau acest lucru nu gândeau la cele ce ar putea surveni într'o bună zi, întărâtând lumea cu glume sinistre.

Zece Decembrie a fost însă ziua aceia, când "sfânta tinereţe" studenţească a fost pentru întâia oară însângerată de autorităţile Ţării, de armată şi guvern. Pentru prima oară se păta cu sânge cald şi nevinovat imaculata zăpadă de pe Bd. Elisabeta, într'o zi friguroasă, dar luminoasă, cu soare muşcător...

Atunci am văzut noi că părinţii noştri ne lovesc cu sete, ne sfărâmă capetele pe care le socoteau "cranii de lemn", şi că nu se dau în lături să nu ne şi ucidă, dacă le stricăm socotelile lor băneşti, cu străinii aciuiaţi pe meleagurile strămoşeşti.

Cum puteam să mai avem încredere în cei ce ne izbeau sălbatec cum puteam să mai iubim pe asemenea "înaintaşi" odioşi, cari ne sfâşiau ca nişte fiare sălbatice, ce sfaturi ne mai puteau da nişte oameni fără inimă.

De-aci origina rupturii sufleteşti dintre cele două generaţii ruptură dureroasă, ce-am simţit-o mereu de-atunci, căci răceala a rămas tot răceală între "ei" şi noi...

Părinţii noştri nici nu se uitau spre Răsărit de loc, în vreme ce un flăcăiandru de 2o de ani, începea lupta cu diavolul roşu încă după război imediat. In 1919, în vreme ce ministerul de interne admitea să se cânte pe stradă "Internaţionala", grevele să se ţină lanţ, sabotajele şi deraierile de trenuri unul după altul, flăcăul Corneliu Z. Codreanu, dădea semnalul primejdiei şi făcea planuri de luptă. Preconiza retragerea în munţi pentru ca de-acolo să fie hărţuit duşmanul, întrucât noi suntem mici, puţini şi fără putere... Adevăruri pe care le vedem acum ! Dar le şi simţim pe spinarea noastră !

Ziua de lo Decembrie trebue legată de cumpărarea jertfei mari, cu sânge nevinovat. Cu această zi simbolică, începe să curgă mereu sânge pe pământul românesc şi să se termine cu marea jertfă a poporului nostru, uciderea Căpitanului !

Dar Corneliu Codreanu şi-a îndeplinit misiunea. El pune steagul tricolor în locul cârpei roşii împodobită cu ciocan şi secere, pe [illegible]ica dela Nicolina; el stărueşte cu preţul vieţii să se introducă Dumnezeu în Universitate, să se facă slujbă pentru începutul muncii universitare în fiece an şcolar; el începe educarea Românului ca să devină un alt om "nou" folositor Ţării; el crează în România o mişcare semi-politică care va avea în cadrele ei elita Neamului.

Zece Decembrie trebue privit ca atare:

E intervenţia lui Corneliu Codreanu cu trei ani de experienţă pe sufletul neamului românesc;

E începutul jertfei şi care se va continua cu hecatombe întregi.

Gândul nostru se ridică la sfinţenia acelor picături de sânge cari au mânjit zăpada în prima zi de lo Decembrie 1922, şi sunt pentru noi, astăzi trecuţi de jumătatea vieţii, împărtăşania divină pe meleaguri străine de Ţară, ea însăşi înstrăinată.

Dumitru Iordan

PAMÂNTUL STRĂMOŞESC

****

Recenzie

"Pământul Strămoşesc", Seria II, an. I, nº 1 (1927-1952), apare la Buenos Aires prin îngrijirea d-lor Ilie Gârneaţă, Mile Lefter şi Nicu Şeitan, omagiind jertfa Căpitanului, a celor căzuţi pentru Mişcarea Legionară şi cei treizeci de ani de când generaţia dela 22 a început o luptă de regenerare naţională.

Dela început rămâi copleşit de lumea dispărută material dintre noi, dar care reînvie prin condeiele celor ce imortalizează oameni, idei şi fapte de neuitat. Lumea curată, neprihănită, îndumnezeită, pe care am cunoscut-o cu toţii, cu care am râs, am mâncat împreună, cu care am stat prin lagăre sau puşcării, de care ne-am despărţit în clipa supremă : moartea lor trupească.

Nu poţi să rămâi insensibil la aceste evocări şi fără voie se preling peste chipurile noastre ofilite lacrimi de suferinţă, lacrimile amintirilor ce ne chinuiesc, ce ne mustră. Cine citeşte scrisoarea lui Ion Moţa, rămâne obsedat de vorba lui scrisă, care este vrere peste veacuri, peste vremuri. Nu poţi să nu-ţi trădezi o emoţie nesfârşită la rândurile lui duioase şi frăţeşti, şi din care simţi pe cel hotărât să nu se mai întoarcă teafăr, ci "să moară pentru biserica lui Crist", cum a spus-o.

Cuvintele sfinţite ale "Fondatorilor", între care, modest, nu intră d-l Ilie Gârneaţă, editorul acestui număr festiv, sunt de neuitat, sunt porunci pentru cei care mai trăim. Din ele ar trebui să-i simţim lângă noi, în veşnic îndemn, spre ceeace s'a călcat : unirea, nedesbinarea dintre noi.

Un material imens, care ar fi putut să fie aproape întregit cu mărturiile celor ce trăesc şi sunt în pribegie, este cuprins în vreo 2oo şi ceva de pagini. Aici stai de vorbă cu toţi pe care i-ai iubit. Il vezi pe "domnul general", pe "domnul inginer", pe Vasile Cristescu, Ionel Bolgea, Iordache Nicoară, Valeriu Cârdu, Grigore Pihu, G. Potolea, Colonelul Diaconescu, Prof. Ion Dobre, Părintele Isachie, Ion Istrate, G. Tcaciuc, Enache Nadoleanu, Părintele Secăreanu, Niculaie Strugariu, etc. Toţi sunt prezenţi şi te mustră par'că. Ce-ar fi fost dacă erau încă pe-atâţia şi încă pe-atâţia cari ar fi încadrat mâreţ pe Căpitan ? Era podoabă şi mai de preţ de cât este acuma. Şi o spunem asta fiind lacomi să ne mai auzim cu toţii cei ce suntem, cu cei ce trăesc printre noi mereu.

"Martirii", bine intitulat acest capitol grandios, este un material uman imens pentru istoria legionară ce se va scrie cândva pe bază de amintiri adevărate, sincere, curate, departe de tot ceiace întinează sfinţenia lor. Par'că n'ai mai vrea să se termine faptele şi vorbele lor, adeseori simple, dar pline de tâlc.

Pentru orice legionar cinstit sufleteşte, sfinţii şi jertfa lor este o veşnică mustrare. Ei au dat tot ce se poate da. Noi încă n'am dat nimic. Dacă ei au stat pe linia morţii, în faţa ei, şi au rămas "indiferenţi", şi pentru acest lucru sunt nemuritori.

Scrisorile din partea camarazilor sau prietenilor sunt măr -

turii de gând şi frământare. Unul visează "steagul unităţii şi-al armoniei, fâlfâind deasupra Legiunii"; altul trăeşte un vis al tuturora unitatea ; şi altul crede în...regăsirea, în unitate ; altul mai tu -- multos care vede relele "din ambele părţi", crede puternic în unitate prin curăţirea radicală în întreaga mişcare. In general toată lumea doreşte : unirea şi împăcarea. Realitatea este că sunt legionari buni şi alţii slabi, legionari cari au fost convinşi de când au păşit în rândurile morţii şi alţii cari doar s'au prefăcut. Au avut teamă, ca să nu fie altfel de cât erau camarazii lor.

Este bine ca în faţa acestor amintiri să ne facem cu toţii în ceasurile noastre de singurătate, bilanţul vieţii dela 1922 încoace şi să vedem, dacă am contribuit la binele sau la răul Mişcării. Să nu ne facem nici procurori, dar nici nevinovaţi, ci să fim aceiaşi din taberele de odinioară, buni, îngăduitori, duioşi, sinceri şi mai ales camarazi. Toţi suntem acum bătrâni sau în vârstă şi avem înţelepciunea ce ni se cere. Să uzăm de ea. Dumnezeu va binecuvânta unirea noastră a tuturora, pornită din inimi curate.

Această operă, în care sunt înscrise mărturii de dragoste pentru Mişcare şi eroii ei, este poate cel mai frumos dar sufletesc al acestui an şi redactorii ca şi autorii sunt răsplătiţi cu preţuirea noastră totală.

Socotim însă, cu suflet muiat de emoţie, că ar fi fost mai bine ca Dnii autori Virgil Ionescu,Tărăoiu şi Vălimăreanu, măcar la comemorarea unei sfinte întemeieri de spiritualitate românească ne mai întâlnită, să fie departe de răutate, ofensă şi înveninare a momentelor.

In faţa evocării unor viziuni de viaţă legionară, în care luptă şi moarte ne-au îmbrăţişat 25 de ani şi când ochii tuturora s'or fi umezit de lacrimi, scrâşnetul dinţilor şi pumnul strâns duşmănos sunt sacrilegii.

Când lumea aşteaptă să se'ntindă mâini amicale din ambele părţi, privirile încruntate şi gândurile duşmănoase trebuesc să dispară.

I.G.Dimitriu

REVISTA PRESEI
****

LIBERTATEA - An II, nº 17-18 - Bogată, compactă, plină de suflul marelui luptător ce s'a stins la 3o Noembrie 1938.

Ca un ciorchine greu de spiritualitate ne apare acest număr de zece pagini, în care întâlnim numele atâtor luptători ai sfintei cauze româneşti.

Vasile Iasinschi printr'o pioasă reculegere, aminteşte fioroasa dramă petrecută acum 14 ani şi învăţământul etern ce se desprinde din jertfa Căpitanului.

Prof. Fl. Diaconescu ne proiectează, ca o imagine a decăderilor şi-a abuzurilor de care sunt capabile nenorocitele cozi de topor din R.P.R., nenorocita "Constituţie tragi-comică" impusă neamului românesc de ocupaţia stalinistă. E un model de constituţie progresistă.

~~Gen. Platon Chirnoagă face o măiastră trecere~~ în revistă a marilor evenimente militare din 1952, ajungând la concluzia că "s'a trăit sub semnul nesigurantei si al mersului pe loc".

Deasemenea Ilie Vlad traseazã o admirabilă Cronică Externă, plină de vervă si de adevăruri.

Remarcabil articolul "Biruinta Iisusiană" de Vasile Posteucă, prin care autorul stabileste profunda întelegere a acestei biruinti: e biruinta peste mormânt, peste veacuri, în eternitatea neamului si-a omenirei. Biruinta spre care toti suntem chemati dar în care putini ajung să se realizeze.

Revista presei, informatii numeroase, încheie acest ziar ce se impune din ce în ce în presa românească din exil, ca unul din cele mai serioase si mai bine documentate contributii românesti.

INDREPTAR - An II - nº 11 - Interesanta publicatie pentru gând si faptă crestinească dela Munchen, nu-si desminte întru nimic subtitlul. Scrisă într'un stil sobru, academic - chiar când necesitătile o obligă să răspundă la grosolăniile altora - stabileste o atmosferă de seriozitate si de greutate a celor spuse.

Articolul d-lui Mircea Eliade, intitulat "Căderea în Istorie" e un veritabil Vademecum al istoriei nationale, văzută însă prin adevăratele sale puncte de reper : nesfârsitele suferinti, tristeti,prăbusiri, ce jalonează existenta unui popor ce-ar fi putut da de mult timp "ceva" umanitătii, de nu s'ar fi găsit hotarnic cu drumurile barbarilor. E o subtilă pălmuire a Occidentului în acelas timp, care-a putut realiza civilizatie si istorie pe sacrificiile mărinimoase si sincere ale poporului nostru. Admirabil articol, plin de duh si întelepciune. Câti străini însă vor pricepe ceva ? Câti vor avea vreodată ocazia să cunoască aceste adevăruri ?...

Prof. I.N.Herescu, în Scrierea Limbei Române, analizează proectul reperist de modificare a ortografieie limbei române, demonstrând intentiile ascunse ale celor ce ne-au cotropit tara.

Dr. Flaviu Popan pune crestineste înc'o cărămidă la vechiul edificiu al apropierei dintre cele două Biserici. Câte minuni nu se pot produce în lume ? Picătură cu picătură se face ma rea.

INSEMNARI - An I, nº 12 - Număr festiv pentru confratii dela Buenos Aires, prin importanta pe care o capătă aparitia regulată de un an a unui ziar românesc în exil. De-ar ghici măcar lumea românească câte sacrificii ascund cele 6, 8 sau 12 numere ale unei publicatii scoasă printre străini, pentru o massă de refugiati, cari nu totdeauna înteleg rostul acestor manifestatii scriitoricesti !...Noi intelegem si de aceea le transmitem felicitările noastre, urându-le în acelas timp biruintă deplină pe drumul spinos ce mai au de străbătut înainte de a se întoarce acasă.

Număr sobru, mult mai putin bătăios decât cele precedente.

Semnează Grigore Manoilescu un admirabil articol "Către o Europă unită" din care desprindem că " conceptia Europei unite numai structurată pe ideia nationalistă" apare conformă realitătilor.

Lucian Furdui, cu logica-i luminoasă, complectează prin câteva observatii juste si justificate, interviewul luat cu o lună înainte d-lui Horia Sima.

Urmează articole de Radu Ghenea, Mircea Andronic, Niculaie

Simeria si Nic. Teban.

Regretăm că dela acest număr nu s'a mai primit nimic la redactia noastră.

JUSTICE POUR LES AROMOUNES par C. Papanace
(Biblioteca Verde - nº 7 - Ed. Armatolii - Cetatea Eternă 1952)

D-l C. Papanace printr'un efort constant - ce constitue un adevărat exemplu de tărie sufletească si patriotism - continuă prin Biblioteca Verde, desbaterea anumitor probleme de înalt interes na - tional.

Astfel, prin nº 7 al susnumitei Biblioteci, d-l C. Papanace pune la îndemâna cercetătorilor si Românilor în genere, textele unui Apel adresat presedintelui Truman, si-a unei Note de protest adresată ONU-ului, contra regimului de teroare ce copleseste minoritatea aromână în Grecia si Iugoslavia, cerând în acelas timp interventia lor pentru a face să înceteze acest regim inuman.

Sprijinindu-se pe documente irefutabile, de origină română, italiană si greacă, d-l C. Papanace dovedeste culpabilitatea autoritătilor grecesti si iugoslave, în încercarea de distrugere a elementului românesc din Balcani.

Dacia subscrie întru totul documentele prezentate de d-l C. Papanace si se raliază cererii făcută de D-Sa pe lângă ONU pentru realizarea justitiei fratilor nostri aromâni.

LA ROUMANIE SOUS LA BOTTE SOVIETIQUE par René Théo
(Editions BIRE - Paris - 1952)

Expunere sub formă de mici reportagii a situatiei poporului românesc sub dominatia bolsevică.

CUADERNOS HISPANO=RUMANOS - nº 8 - Salamanca - 1952
TEATRU de Ion Luca Caragiale, 373 pag.

Sub auspiciile Societătii Culturale Hispano-Română din Salamanca, a apărut - cu ocazia centenarului nasterii marelui teatrolog român Ion Luca Caragiale - o extraordinar de frumoasă editie a câtorva dintre nemuritoarele opere teatrale ale lui Caragiale. Editie de lux într'o impecabilă imprimare românească.

Vii felicitări Asociatiei spaniole, care ne-a umplut sufletul de bucurie cu această magnifică initiativă.

NOTE SI INFORMATII
****

§ O aniversare dragă. La 18 Dec. 1952, Vasile Iasinschi, Locot.-Comandant al Miscării Legionare, a împlinit frumoasa vârstă de 60 de ani.

Va fi sărbătorit de toti cei care îl iubesc. O merită din plin. Bădia Vasile, este figura de înaltă tinută a Miscării Legionare omul de adâncă interiorizare, de autentică trăire legionară; este crestinul adevărat si bun, cu inimă încăpătoare si deschisă pentru toti.

Bucovineanul Vasile Iasinschi, este totodată cavalerul, omul de onoare si stâlpul neclintit al Miscării. Marile încercări si enormele sacrificii prin care a trebuit să treacă Miscarea Legionară, nu l'au scos de pe pozitie. Dela început si până azi, în pragul a 60 de ani, linia lui nu a cunoscut nici întreruperi, nici sinuozităti; a fost continuă, dreaptă si limpede.

Pentru orice legionar, Bădia Vasile al nostru, este un frate si un sef; si în acelas timp un exemplu. Cu gândul, cu vorba sau cu fapta, iubitul Locotenent-Comandant al Miscării Legionare, este si va fi, ceeace orice adevărat legionar ar dori să devină.

Dumnezeu să ni-l tină sănătos întru multi ani si gata pentru Neam si Miscare.

Dacia

§ Compatriotul nostru Stefan C. Elefteriadis, diplomat al Facultătii de Arhitectură din Bucuresti, actualmente stabilit în Brazilia, a luat parte la un concurs deschis de către municipalitatea orasului Rio de Janeiro pentru construirea monumentului marelui jurist brazilian Ruy Barbosa la intrarea giganticei Cetăti Universitare ce se construieste actualmente în capitala braziliană.

La acest concurs s'au prezentat 52 de concurenti, printre cari cei mai mari arhitecti ai Braziliei.

Au fost laureati 8 concurenti, formând două grupe distincte.

Compatriotul nostru Stefan C. Elefteriadis a obtinut primul premiu din grupa a doua, proiectul d-sale depăsind, din punct de vedere artistic si arhitectonic, proiectele multor arhitecti de renume mondial.

§ La São Paulo, revista Căminul împreună cu părintele Bentea au oferit Coloniei române un pom de Crăciun, cu daruri pentru 3o de copii. Au participat peste 1oo de persoane. A vorbit despre importanta acestei sărbători dl. Nicu Iancu.

§ Tot la São Paulo, a luat fiintă din initiativa camaradului nostru Dumitru Paulescu, Biblioteca SATUL, ce-si propune să adune în timp orice cuvânt scris în orice limbă asupra tării noastre si a satelor noastre, străbătute de jale.

Sediul: rua Pires da Mota 1o27, São Paulo - Brazilia.

§ Duminecă 3o Noembrie 1952, a avut loc la biserica din Niteroi - Brazilia, o pioasă comemorare a împlinirei a 14 ani dela moartea lui Corneliu Codreanu si-a celorlalti 13 legionari.

S'a oficiat un parastas după datina românească, după care s'a servit celor prezenti colivă, cozonac si vin. Slujba a fost oficiată de preotul-arhimandrit al bisericei ruse, răspunsurile fiind date de compatriotul nostru C. Tofan si corul bisericii.

Au participat 3o de persoane.

§ In aceeasi Duminecă si cu acelas scop, s'a oficiat un parastas la São Paulo, la biserica siriană. Au partic[illegible] 35 de persoane. Din nefericire, slujba a fost [illegible] la biser[illegible] siriană, desi exist[illegible]

o biserică unită românească în localitate. Preotul român al acestei biserici refuzase oficierea parastasului pentru odihna sufletului marelui român si crestin Corneliu Codreanu. Atitudinea acestui preot român ni se pare total lipsită de sens si în orice caz dăunătoare armoniei comunitătii românesti din São Paulo.

§ Dl Cortez Monroy a tinut în Buenos Aires un discurs fulminant împotriva celor cari au creat situatia de astăzi în întreaga lume. Ironizează actiunea de liberare a negrilor din USA, îmbunătătirea vietii minerilor bolivieni si a pescarilor peruani, prohibirea traficului cu opium si protestele contra înmultirei prostituatelor în nu stiu ce tară, dar nu se gândesc la libertatea Polonezilor, Ungurilor, Românilor, Cehoslovacilor, Bulgarilor, Balticilor, etc. Pentru acestia nu există umanitate ? Lor nu li se aplică " drepturile omului" ?

§ In Noembrie 1952 a avut loc în Munchen, un ciclu de conferinte de studii, organizate de "Institutul Sud-Est European" si de "Opera de cultură a Germanilor din Sud-Est". Conform ordinei de zi, a fost discutat între altele si studiul bolsevizării Europei din Sud-Est si în special acela al României. La această adunare au luat parte, în frunte cu Subsecretarul de Stat Dr. O. Schreiber, peste 6o de profesori si specialisti germani în problemele Sud-Estului. In afară de România, reprezentată prin dl Grigore Manoilescu, Părintele Dr.Florian Muller si Ing. Dr. Virgil Velescu cari au luat parte si la desbateri, nici o altă tară din Sud-Estul european nu a fost reprezentată la această conferintă.

§ Cu ocazia împlinirii a loo de ani dela nasterea poetului german Adam Muller Guttenbrunn, originar din Banat, a avut loc la Munchen o festivitate la care Românii au fost reprezentati prin dnii Grigore Manoilescu si C. Sassu (Presedintele Asociatiei Românilor din Germania de Sud). Toti oratorii au subliniat bunele legături dintre scriitorul german si Români, cu care a luptat împreună, împotriva tendintelor de maghiarizare ale Ungariei.

§ Adunarea generală a Asociatiei Românilor din Germania de Sud, a ales următorul comitet pentru anul 1953 :

Pres. Dr. Const. Sassu; V-Pres. Col. D. Alexandrescu; Secretar Gen. Av. Laurian Tălnariu; Casier Miron Bălăsescu; membri în comitet: Prof. Josef Matejca, Av. Virgil Popa, Locot. Oreste Zotta, Dr. med. V. Apostolescu, Av. Gheorghe Gudi, Prof. George V. Cârsteanu, Inst. Ghe. Branea.

Comisia de cenzori : Pres. Scarlat Prescornitoiu; membrii : Petre Vaida si Inst. Grigore Scorochirja; supleanti: Chircu Atanasie, Bădescu Ion si Popp Petre.

§ Rectificare: Dl Vintilă Horia roagă să se rectifice stirea că D-Sa ar fi tradus în castiliană cartea d-lui Horia Sima "Menirea Nationalismului". Nu D-Sa este autorul traducerii susmentionatei cărti, ci dl. Ovidiu Găină.

§ Sectiunea de limbă română a Postului de Radio Paris, a

inaugurat în cursul lunii Noembrie, ora religioasă. Emisiunile acestei ore au loc în fiecare Duminică, la orele 19, pe lungimile de undă 25 si 35. In cadrul primei emisiuni au vorbit dl Prof. Mircea Eliade si Pr. Virgil Pârvănescu.

§ Centrul ziaristilor si publicistilor români democrati din exil, a organizat în seara zilei de 29 Noembrie, un festival cu ocazia împlinirei a loo de ani dela moartea lui N. Bălcescu. După o scurtă cuvântare a dlui C. Arsenie, a conferentiat dl Leon Negruzzi, despre "N. Bălcescu si timpurile de azi". A urmat apoi un program artistic, la care si-au dat concursul dnii Mircea Dimitriu, Ovidiu Birceanu si Iacob Topârdel. Corul de sub conducerea Pr. V. Zăpârtan a executat "Desteaptă-te Române" si "Pe-al nostru steag".

§ Duminică 3o Noembrie 1952, împlinindu-se 14 ani dela asasinarea Căpitanului, Nicadorilor si Decemvirilor, s'au oficiat servicii religioase la amândouă bisericile românesti din Paris.

§ In seara zilei de 2 Dec 1952, în sala Wagram a avut loc un Meeting international al refugiatilor din tarile oprimate de comunism, organizat de l'Union pour la Défense des Peuples Oprimés, pentru comemorarea a cinci ani dela întemeiere.

Au luat cuvântul numerosi oratori, fosti ministri, deputati si senatori, apartinând diverselor partide poltice franceze, precum si reprezentantii tuturor tărilor de dincolo de cortina de fier. In numele României a vorbit dl Titeanu, fost ministru.

§ Recomandăm călduros tuturor Românilor cel mai frumos dar pentru copilasii lor : ABC- sau Darul lui Mos Crăciun pentru anul 1953 redactat de Dna Prof. Maria Găzdaru. D-Sa a întocmit acest abecedar (partea I si a II) cu o mare grije pentru frumos si util, împăcând metoda pedagogică cu dragostea de tară.

Apărut în Editura "Cuget românesc" din Buenos Aires.

§ Prof. M. Bogdanovici, mare valoare iugoslavă si presedintele scriitorilor iugoslavi, protestează împotriva României comuniste care se face sluga Moscovei si ucide populatia iugoslavă din Banat cu un sadism nemaipomenit. Dsa spune însă că este România kominformistă care face acest joc si-si aduce aminte de vremile de amicitie dintre Sârbi si Români, când Dositei Obradovici se mândrea că stie "limba Valahilor", la fel Storia, Ignatovici, etc. Si continuă să declare că n'au făcut asemenea cruzimi nici...Antonescu, nici Hitler...

§ Radio Bucuresti a difuzat rezultatul alegerilor dela 3o Noembrie 1952 :

Frontul democratic si popular a obtinut lo.233.369 voturi adică : 98,34 %. 92.252 alegători, adică o,92% au votat contra. Si 244.848 s'au abtinut.

****

EDITURA

CARTEA PRIBEGIEI

Valle Hermoso Argentina

Cărti apărute în 1951

STEFAN BACIU : Analiza cuvântului dor (poeme)
MIRCEA ELIADE : Iphigenia (teatru)
VINTILA HORIA : A murit un sfânt (poeme)
TOADER IORAS : Sfintitorii de icoane (roman)
J.N.MANZATTI : Iti mai aduci aminte, Doamnă ?(schite)

Cărti apărute în 1952

GRIGORE MANOILESCU : Psaltirea (traducere)
GHEORGHE V. BUMBESTI : Cerul era putred (roman)
VINTILA HORIA : A murit un sfânt (poeme) Editia 2ª
TOADER IORAS : Sfintitorii de icoane (roman) Ed. 2ª
J.N.MANZATTI : Nostalgie (note muzicale)
J.N.MANZATTI : Iti mai aduci aminte, Doamnă ? Ed. 2ª
MIHAIL NICULESCU : Amintiri în uniformă
Prof. Ing. ION PROTOPOPESCU : Problemele de mâine ale României.
TEODOR SCORTESCU : Magia Albă (povestire)
ELISABETA MIHAESCU : Citind Biblia (esseu)

Cărti cuprinse în programul editurii

DOMNITA ILEANA : Retrăiesc (versiunea românească a cărtii "I live again" apărută în USA)
DIMITRIE AMZAR : România în linie dreaptă (esseuri)
VICTOR BUESCU : Spre stele (versuri)
ALEXANDRU BUSUIOCEANU : Caete spaniole
ARON COTRUS : Printre oamenii în mers (poeme)
VIRGINIA COTRUS : Din zările rămase'n urmă (povestire)
MIRCEA ELIADE : Amintiri
ALEXANDRU FRANCU : Esseuri politice
C. V. GHEORGHIU : Ora 25 (roman) versiunea românească
VINTILA HORIA : Ucigasul Teofil (nuvele)
TOADER IORAS : Cine cântă ? (roman)
LEONIDA LUTUTOVICI : Caetul cu versuri
GRIGORE MANOILESCU : Viata cuviosului Irimia Valahul
VLADIMIR PETROVICI : Oaspete în Jugoslavia (mărturie)
VASILE POSTEUCA : Cu gândul acasă (poeme)
PAMFIL SEICARU : Fuit Quondam Ilioneum... (portrete)

******